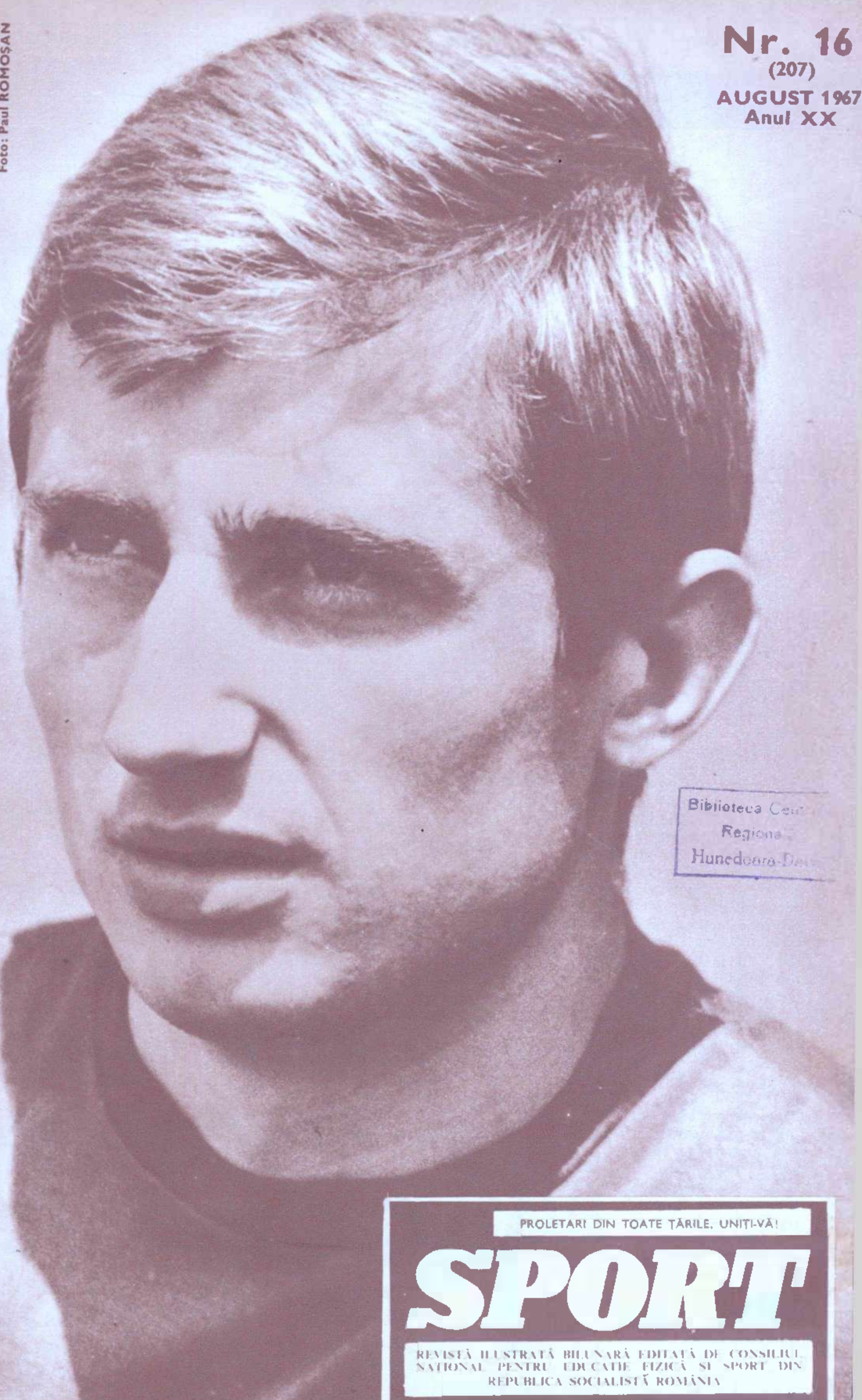
Nr. 16
(207)
AUGUST 1967
Anul XX

Citiți în interior reportajul
RAPID LA START ÎN C.C.E.

DUMITRIU: „Un titlu se păstrează cel puțin doi ani"

Foto: Paul ROMOȘAN



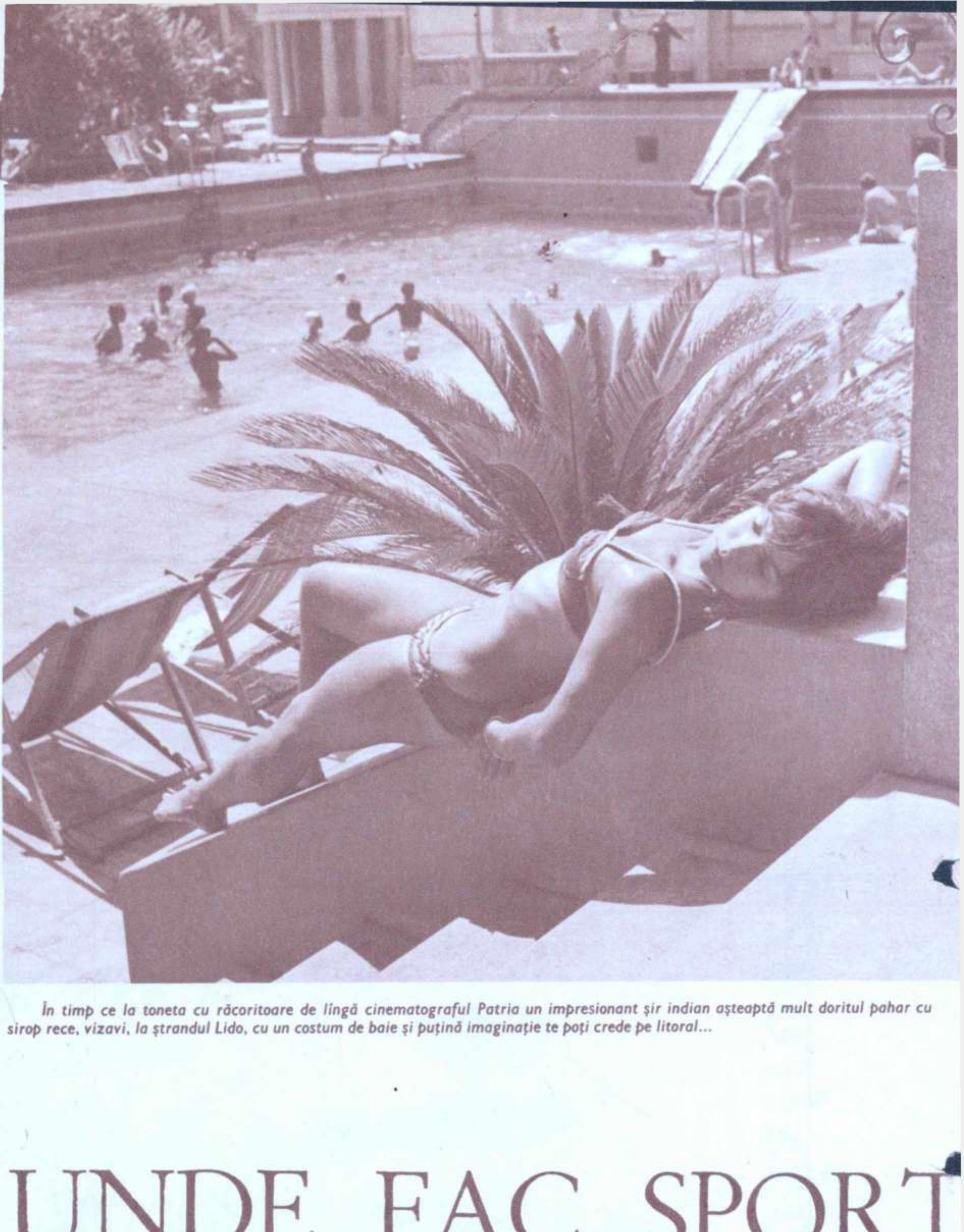
Biblioteca Cen...
Regiona...
Hunedoara-De...

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

UNDE FAC SPORT BUCUREȘTENII?



În timp ce la toneta cu răcoritoare de lîngă cinematograful Patria un impresionant şir indian aşteaptă mult doritul pahar cu sirop rece, vizavi, la ştrandul Lido, cu un costum de baie şi puţină imaginaţie te poţi crede pe litoral...

UNDE FAC SPORT

Fără îndoială, mercurul din termometre, devenit în vara aceasta un bun săritor în înălţime, se află într-o formă excelentă: a reuşit salturi de peste 35 de grade C la umbră şi de peste 60 de grade (!!) la soare.

În faţa acestor... performanţe, bucureştenii (unii dintre ei deveniţi subit mari iubitori ai sportului) s-au grăbit să ia măsuri. Au achiziţionat în timp record sute de mii de costume de baie. Au organizat în mare grabă zeci de mii de miniexcursii. Apoi a început exodul spre apele şi pădurile din jurul Capitalei, spre ştrandurile de la lacuri şi spre cele din inima Bucureştiului. Întîlnirile nu se mai dau la ceasul Universităţii, ci la Floreasca, Băneasa, Lido, Izvor, Snagov, Argeş etc.

Echipaţi cu mingi de felurite culori, cu rachete pentru tenis, cu unelte de pescuit şi cu alte accesorii ale sportului, bucureştenii, deveniţi **volens-nolens** adevăraţi sportivi, pornesc spre raiul lacurilor, înfruntînd curajoşi şi hotărîţi «plăcerile» transportului în comun. Ajunşi la destinaţie, cu «încălzirea» gata făcută, sportivii noştri de toate vîrstele încep fără întîrziere activitatea.

Să-i urmărim şi noi cu ajutorul imaginilor realizate de fotoreporter.

P. H.

Ca să scape de căldură, bucureşteanul e în stare să călătorească cu tramvaiul 5 pînă la capăt, de unde apoi îşi continuă drumul cu un autobuz. Dar ştie omul că, pînă la urmă, ajunge la Argeş şi acolo se simte bine. Nu aţi vrea să fiţi şi dumneavoastră printre cei din fotografie? Ei au «descoperit» ştrandul de la Argeş şi drumul pînă acolo nici nu mai contează.



CÎND ESTE CANICULĂ



Am învățat în ultima vreme să ne odihnim activ. Făcînd sport onorăm din plin noțiunea de «activ» atît de prețuită în zilele noastre. Cîteva meciuri de tenis de masă, chiar dacă la sol sînt 60 de grade, nu-i «încălzesc» prea tare pe studenții bucureșteni.



La «Izvor», numai numele ștrandului și dușurile reușesc să te mai răcorească, pentru că apa din bazin e ca o «ciorbă» — cum le place copiilor să spună. Și totuși, parcă tot mai bine-i în apă...

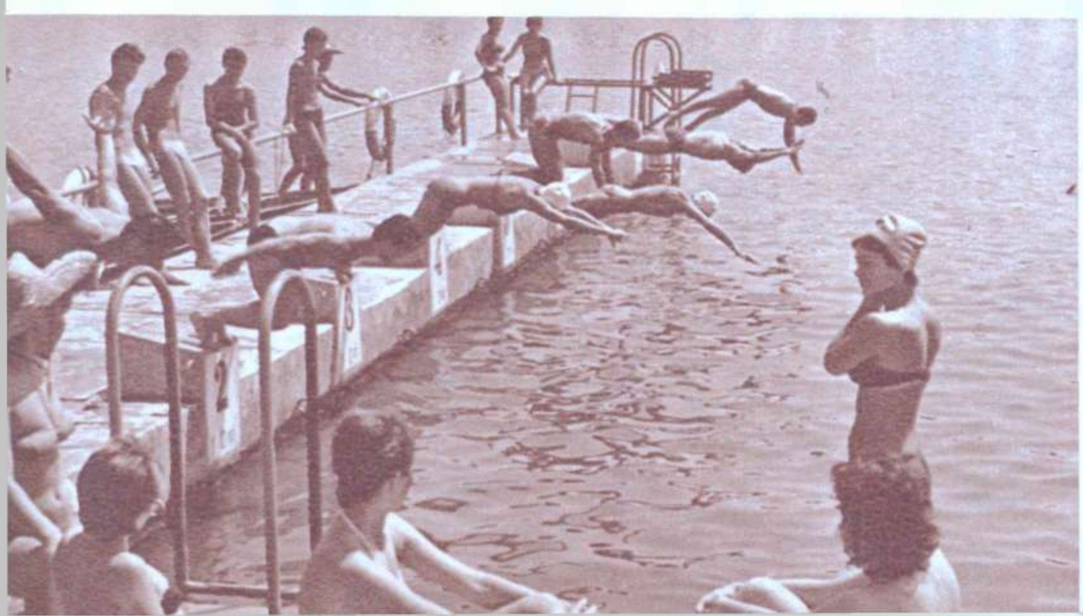
UCUREȘTENII ?

FOTOGRAFII: Ion MIHĂICĂ

Cu schiurile pe lac, în ciuda faptului că pînă la iarna [illegible] e destul...

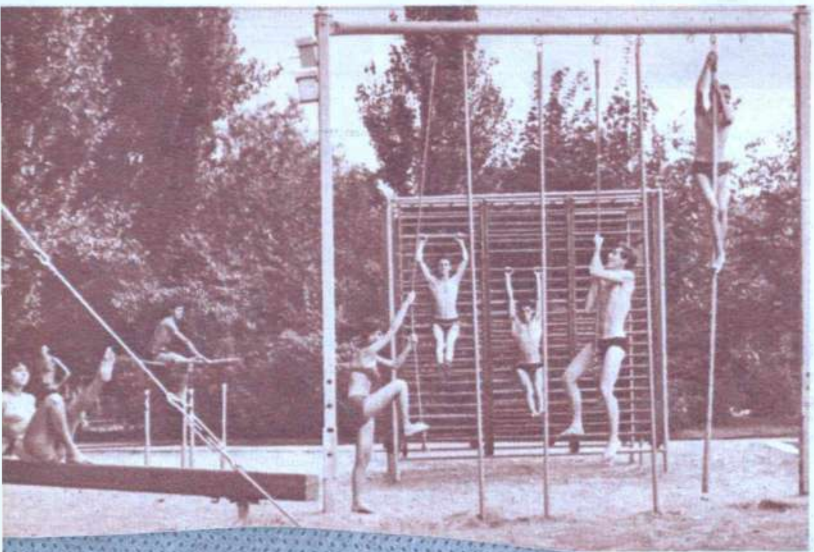
Propunerea organizării unui concurs de înot este întotdeauna bine primită. Competițiile de acest gen aduc în prim plan niște ambiții sportive stimulate îndeosebi de arșița soarelui.

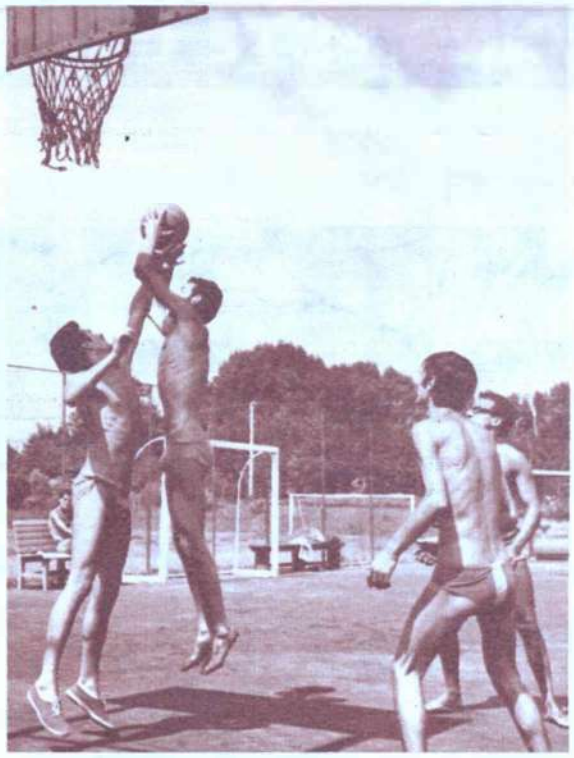
«După o baie bună, ne bronzăm jucînd șah!»





UNDE FAC SPORT BUCUREŞTENII? (Continuare din pag. 3)





«Odată scăpați de căldurile examenelor, de cele de afară nici că ne pasă. Putem juca baschet cît vrem. Pînă la apa răcoroasă a lacului sînt doar... două-trei probe de triplusalt».

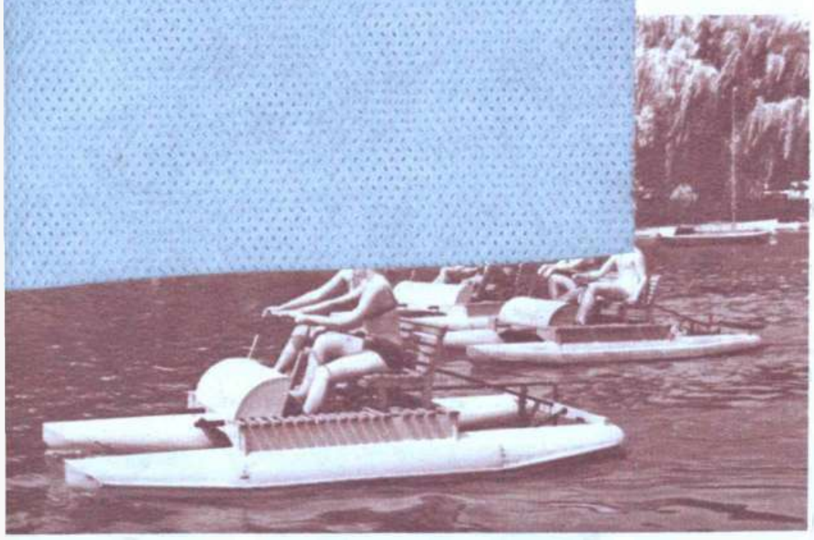
...ă devină un adevărat
... la cîțiva pași.



...umat într-o partidă



Una dintre partidele anonime de tenis ce devine acum «cunoscută» zecilor de mii de cititori ai revistei noastre nu atît datorită măiestriei protagoniștilor — studenți în vacanță — cît inspirației fotoreporterului nostru.



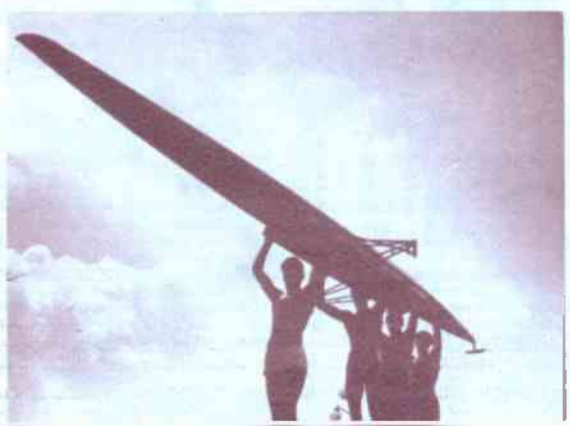
Cu hidrobicicletele pe lac.



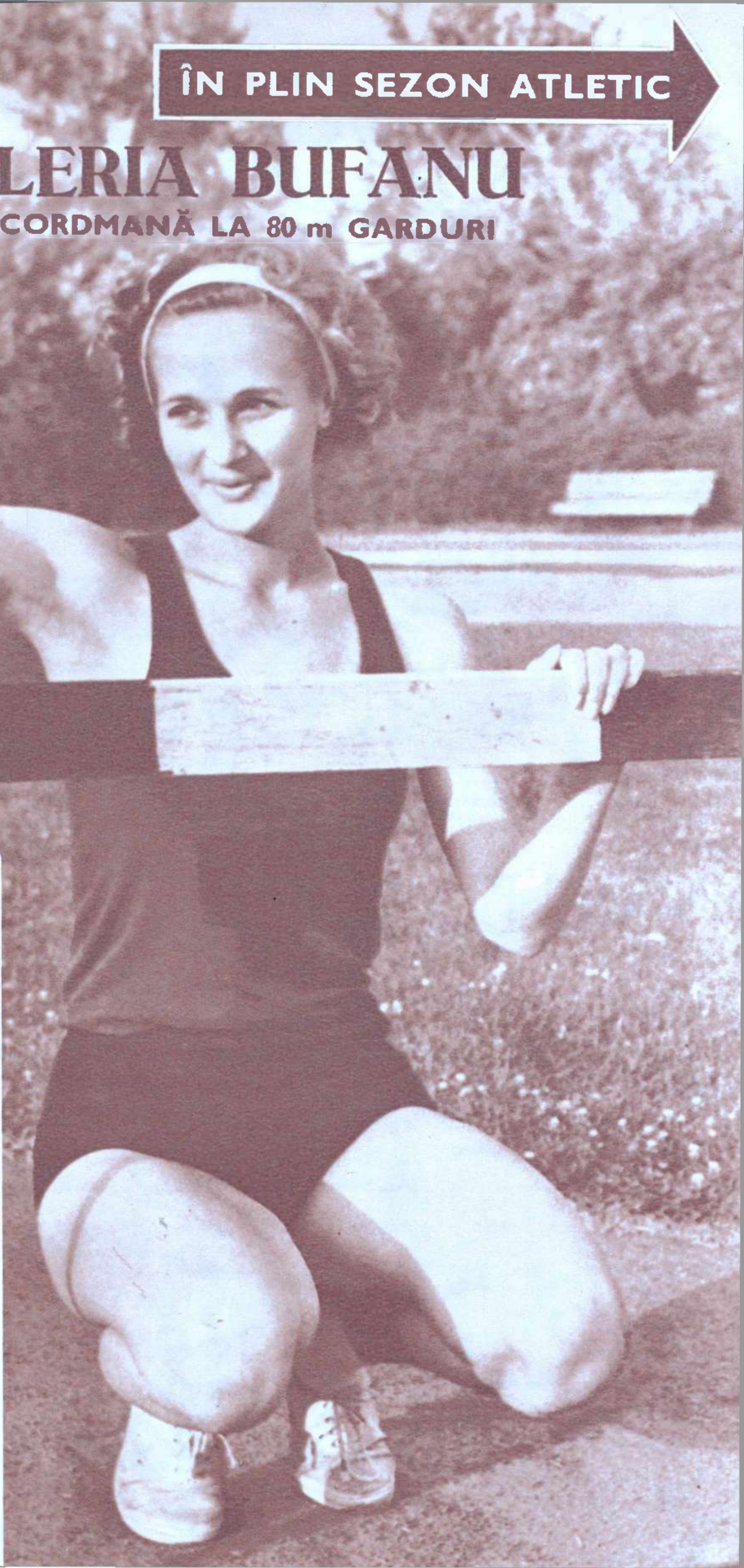
Cei care au învățat cel puțin unde-i pupa și unde-i prora unei ambarcațiuni fac alt gen de sport. Numai de-ar bate un pic de vînt...

În lac sînt fel de fel de pești. Unii — spun pescarii — chiar foarte mari. Noi n-am avut însă prilejul să fotografiem nici unul, deși am așteptat destul de mult lîngă cei cu undițele. Cum s-or fi născînd oare atîtea povești pescărești cu crapi uriași care rup undițele?





Soarele va apune în curînd. O cursă cu schiful pe apă va încheia cum nu se poate mai plăcut ziua liberă, de concediu sau de vacan-



ÎN PLIN SEZON ATLETIC

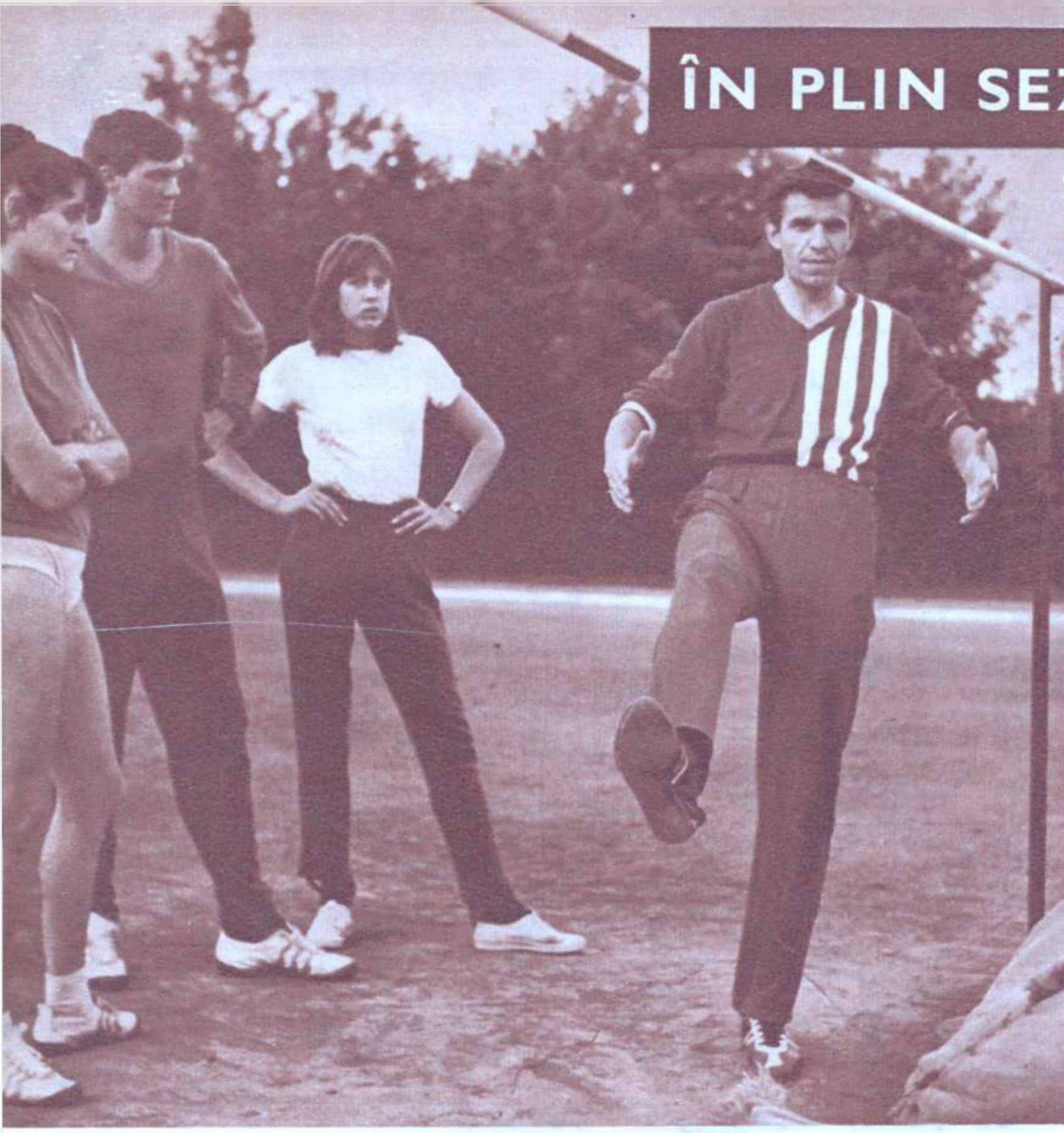
VALERIA BUFANU

CORECORDMANĂ LA 80 m GARDURI



În actualul sezon, atleta Valeria Bufanu a egalat de două ori — la Oslo şi la Sofia — recordul Anei Şerban la 80 m garduri: 11,1 sec., anunţîndu-se acum, după o lungă perioadă de anonimat, prima româncă în stare să coboare sub 11 secunde. Un deosebit merit al «reînvierii» acestei sportive de talent îi revine noului său antrenor, SILVIU DUMITRESCU (pentru cine nu-şi mai aminteşte: Valeria Bufanu şi-a început cariera atletică la clubul Rapid, de unde a fost sfătuită să plece, după cîţiva ani, pentru că nu are perspective; după multe luni de «tuşă», ea a fost primită cu încredere de clubul Metalul). El a văzut din primul moment că Valeria Bufanu, încadrată într-un proces de pregătire de calitate, are toate şansele să ajungă în scurt timp recordmana naţională a probei de 80 m garduri. Cele două egalări de record reprezintă prologul la un viitor record sub 11 secunde. (În fotografie.

ÎN PLIN SEZON ATLETIC



Profesorul CONSTANTIN DUMITRESCU le demonstrează elevilor săi un element din tehnica desprinderii la săritura în înălțime. De la stînga: VIRGINIA BONCI, ȘERBAN IOAN și CORNELIA POPESCU (o viitoare performeră; la cei 16 ani ai săi a obținut 1,64 m la înălțime, fiind planificată în anul viitor cu o performanță de 1,70 m).

SĂRITURILE ponderea atletismului nostru

Atletismul începe cu suta de metri. Cu viteza. Cu elementul său de bază. Dacă ai patru sutiști, faci o ștafetă și te arăți în lume cu fruntea sus. Ai *atletism!* E adevărat, poți s-o faci și fără «sprinteri pur-sînge», de pildă cu demifondiști, cu fondiști, cu aruncători, cu săritori. Dar atunci se spune că ai demifondiști, fondiști, aruncători, săritori, adică ai *școală* de fondiști, de aruncători, de săritori. În cazul unor performeri mari, care apar izolat, situația nu se schimbă: îl ai pe cutare sau pe cutare. Cum se spune: *«etiopienii n-au atletism, dar îl au pe Bikila Abebe»*. Desigur, ideal este să ai *atletism*, adică *școală* (prin «școală» înțelegîndu-se mulți atleți, nu unul singur) și la alergări (pe primul loc situîndu-se, bineînțeles, suta de metri), și la aruncări, și la sărituri. Asta se petrece oriunde atletismul se bucură de considerație, de asistență competentă și pasionată.

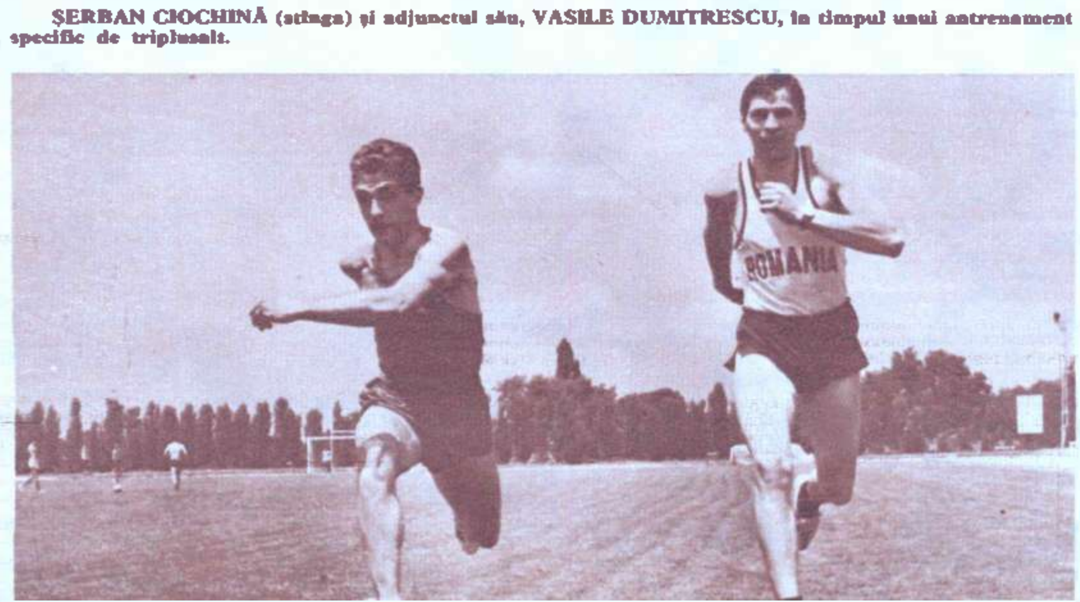
Care este situația atletismului nostru?

Deținem de un deceniu supremația mondială la săritura în înălțime femei, prin maestra emerită a sportului Iolanda Balaș. Pînă anul trecut dețineam această supremație atît în concursuri, cît și pe tabela recordurilor mondiale. Începînd de la «europenele»—1966 de la Budapesta supremația a fost înjumătățită. Numai pe tabelă, deoarece Iolanda Balaș nu mai poate concura din motive de sănătate (medicii nu i-au putut trata tendinita de la piciorul de bătaie). Succesoarea ei, Erica Stoenescu («fenomenul» din Alexandria), care i-a doborît recordul național de junioare, trecînd ștacheta ridicată la 1,71 m, a declarat (încă înainte de a deveni senioară) că se retrage din atletism. O declarație la fel de uluitoare ca și ascensiunea ei atletică. Suferise o înfrîngere în confruntarea cu craioveanca Virginia Bonci. Pe moment nu părea deloc descurajată: *«M-am prezentat în concurs nepregătită. Examenul de bacalaureat este motivarea mea. Dar nu voi mai pierde nici un concurs în fața Virginiei Bonci. Nu o subapreciez și nu mă supraestimez cînd afirm aceasta. Îmi este prietenă, dar, din această clipă, și rivală!»* Puțin după victoria asupra Ericăi, Virginia realizează un 1,69 m în Cehoslovacia, la Kutna Hora — cea mai bună performanță peste hotare obținută de o săritoare română, după Ioli. Cifra a pus-o serios pe gînduri pe Erica. Dar, în loc s-o ambiționeze, a descumpănit-o. Au speriat-o progresele rivalei sale și a anunțat că se retrage. Avea în buzunar certificat de «recordmană națională de junioare la săritura în înălțime». O retragere, chipurile, onorabilă. Rivala ei, Virginia Bonci, mai perseverentă, mai ambițioasă, i-a dat o nouă lecție. La Oslo, la întrecerile semifinale din cadrul Cupei Europei, a reușit 1,73 m. Deci, record național de junioare. Vestea a trezit-o la realitate pe Erica, a chemat-o din nou pe stadion, la pregătire. S-o iertăm pentru pripeala cu care și-a anunțat, copilărește, retragerea din atletism, și s-o încurajăm, s-o felicităm pentru hotărîrea matură de-a reveni la ștacheta care a făcut-o cunoscută în toată țara și peste hotare.

Antrenorul lor, profesorul Constantin Dumitrescu, a fost foarte fericit de înapoierea acasă a «fiului rătăcitor». Erica are 1,69 m înălțime. Virginia — 1,74 m. Amîndouă sînt încă junioare și au excepționale calități de săritoare. Elemente de mare perspectivă. Fiecăreia antrenorul îi întrevede un progres de peste 15 centimetri peste înălțimea proprie. Faceți acest calcul: adunați cei 15 centimetri la înălțimea fiecăreia și veți fi de acord cu optimismul lui Constantin Dumitrescu cînd afirmă că finala olimpică din Mexic nu le va trînti ușa în nas. De altfel, acest optimism își are un izvor depărtat. Costel a fost și el săritor în înălțime. A ajuns cu «foarfeca» pînă la cota 2,04 m. Îl tentau însă piscuri mai înalte: 2,15 m — 2,20 m. Pentru asta îi era necesară o recuzită modernă — «ventrala». Nu a avut însă de la cine să învețe acest procedeu. Cînd singur i-a deslușit tainele a fost prea tîrziu. Un accident de motocicletă l-a făcut inapt pentru performanță. Dar nu și pentru meseria de antrenor.

La prima vedere, profesorul Constantin Dumitrescu îți lasă impresia că nu cîntărește suficient cuvintele, că face jonglerii cu centimetrii și cu recordurile. Dacă îl confrunți însă cu activitatea sa, îți schimbi părerea. Progresele Ericăi Stoenescu, ale Virginiei Bonci, ale Corneliei Popescu și ale lui Șerban Ioan — «icarii» lui — sînt un atestat de garanție pentru seriozitatea și competența antrenorului Constantin Dumitrescu. Dacă ne referim, bunăoară, la Șerban Ioan (face parte numai de cîteva luni din grupa de săritori condusă de Dumitrescu), nu putem să nu ne amintim că acest junior, la fostul său antrenor (profesorul Gheorghe Stănescu), după o ascensiune frumoasă și promițătoare (2,04 m), a realizat în 1966 abia un 2,01 m, deși avea înscrisă în planificarea din seiful antrenorului cifra de 2,15 m. Trecînd în custodia lui Constantin Dumitrescu, juniorul plafonat Șerban Ioan și-a revenit din amorțeală și a început asaltul înălțimilor: 2,05 m, 2,06 m, 2,07 m, 2,08 m, 2,09 m, 2,10 m. Nu este exclus să-l gratulăm chiar anul acesta pe Șerban, nu pentru

ȘERBAN CIOCHINĂ (stînga) și adjunctul său, VASILE DUMITRESCU, în timpul unui antrenament specific de triplusalt.



pentru un 2,15 m (poate și mai mult). Constantin Dumitrescu ne-a mărturisit că nu-i place să lucreze cu mediocrități. Mediocritățile mănîncă degeaba banii atletismului de performanță. Impiedică — prin sărăcirea vistieriei — îmbunătățirea condițiilor pentru afirmarea totală și rapidă a valorilor. Aceste mediocrități reprezintă «cantitatea» cu care își justifică, de regulă, unii antrenori activitatea.

•

Prin asociere de idei: *Federația de atletism ar trebui să fie mai zgîrcită cu sentimentele de caritate față de elementele fără perspectivă, să-și perfecționeze criteriile de selecție, să nu mai meargă la noroc și să constate lipsa acestuia după ani și ani, să pună un accent mai mic pe recordurile de juniori și un accent mai mare pe acelea de seniori. Perioada de juniorat este scurtă, iar performanțele obținute la această vîrstă nu reprezintă în țările cu atletism dezvoltat scopuri în sine, ci criterii de perspectivă în perioada senioratului, care este lungă. Dacă juniorul este stors ca o lămîie, la seniorat el va îngroșa, de regulă, rîndurile anonimilor pe plan internațional. Recordurile de seniori — din această cauză — tind să devină apanajul unui număr tot mai restrîns de atleți. Se impune ca juniorul să fie ocrotit, să nu i se mai pretindă recorduri cu orice preț. Recordurile să vină de la sine. Atunci se va termina războiul dintre antrenorii de juniori (a căror lozincă se pare a fi: «după mine — potopul!») și cei de seniori. Cînd va veni la pom, antrenorul de seniori nu-l va mai găsi aproape scuturat. Și vom asista la sporirea numărului de recorduri de seniori, pentru că atleții juniori nu-și vor mai încheia stagiul vlăguiți. Întrebarea nu va mai fi:* «Unde-o fi juniorul acela talentat?», *ci:* «De unde a răsărit seniorul acesta atît de bun?». *Deci, la vîrsta junioratului, atletul să fie pregătit pentru a cîștiga cît mai multe bătălii cu recordurile, ca senior. Ce-ar fi dacă federația noastră de specialitate l-ar nota pe antrenorul care se ocupă cu juniorii nu după numărul de recorduri, ci după numărul de juniori apți să devină mari performeri ca seniori? Ar fi, fără îndoială, bine!*

•

Antrenorul Constantin Dumitrescu are un nepot — Vasile Dumitrescu. În 1962, unchiul, încîntat de fizicul nepotului (avea 1,80 m la 16 ani), a vrut să-l facă săritor de înălțime. Lui Vasile îi lipsea însă îndemînarea necesară pentru «ventrală». L-a încercat la 400 m plat. Îi lipsea rezistența. L-a încercat la lungime. Îi lipsea viteza. Și i-a găsit, în cele din urmă, proba: triplusaltul. Cînd nepotul a ajuns la 15,05 m și a devenit campion național de juniori (1964), unchiul i-a spus: «Goe, vei trece în pregătirea profesorului Ion Vintilă. Cunoaște proba mai bine decît mine». În 1965, Vasile Dumitrescu îi avea înainte la triplu pe Șerban Ciochină, pe Viscopoleanu, pe Mărășescu, pe Ioan Sorin, pe Răuț, pe Stein. În 1966, Vasile a avansat de la 15,24 m la 15,65 m, avîndu-i încă înaintea sa pe Ciochină și pe Răuț. În anul acesta, Vasile Dumitrescu (are 22 de ani, 1,92 m și 83 kg) îl are în față numai pe Ciochină. Apariția «nepotului» pe firmamentul probei de triplusalt, ale cărui perspective sînt deosebite, l-a pus pe gînduri pe Șerban Ciochină. Și iată-l pe cangurul nr. 1 al României că reușește un nou record național la triplusalt — 16,59 m. Din păcate, însă, Șerban Ciochină, chiar și cu acest record, nu s-a calificat pentru echipa Europei, care a întîlnit în prima jumătate a lunii august pe aceea a Americii în Canada, la Montreal. Selecționată a fost numai Viorica Viscopoleanu (6,59 m), elevă a antrenorului Ioan Soeter.

Pleiadei de săritori i se va alătura, poate chiar anul acesta, și Elena Vintilă — recordmana națională la pentatlon (4 539 puncte). Ion Vintilă, soțul și antrenorul ei, ne-a spus că în anii 1964 și 1965 federația de specialitate a declarat-o pe Elena definitiv plafonată. De vină a fost pregătirea din acea vreme, căci în 1964 ea avea 18 ani și la această vîrstă nu putea fi vorba de o plafonare definitivă, mai ales dacă resursele nu erau secate. Ceea ce s-a dovedit ulterior. Elena, ieșind din impas, a stabilit un record personal la lungime, de 6,20 m. Anul acesta va încerca să treacă de 6,30 m. Dacă va reuși, se va dedica săriturii în lungime. Cu un 6,45 m în 1968 va putea intra în finala olimpică a probei.

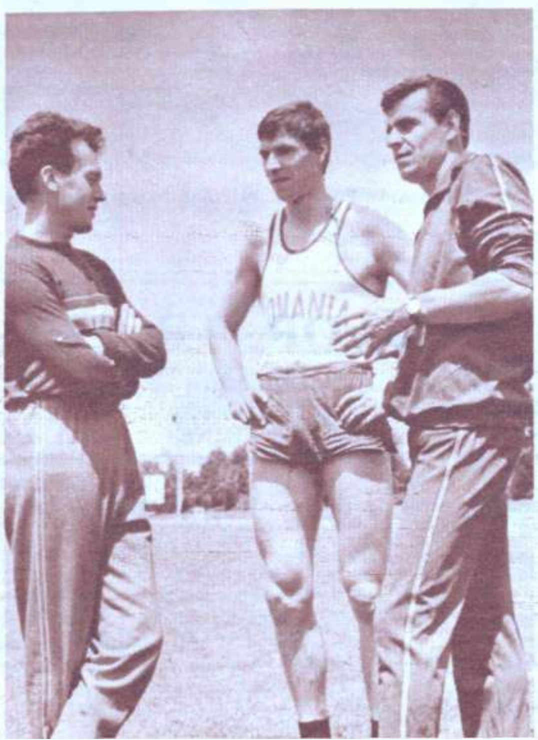
Făcînd un bilanț, acum în încheierea materialului nostru, cu atleții români care au, în prezent, cele mai multe șanse să reprezinte țara noastră la Jocurile Olimpice din Mexic, găsim în majoritate nume de săritori: Viorica Viscopoleanu, Virginia Bonci, Erica Stoenescu, Elena Vintilă, Șerban Ciochină, Șerban Ioan, Vasile Dumitrescu. La sprint — pe nimeni. La demifond și fond — pe Ileana Silai și pe Zoltan Vamoș. La aruncări — pe Mihaela Peneș și, poate, pe Marilena Ciurea (suliță), pe Iosif Naghi (disc), pe Gheorghe Costache (ciocan; în cazul în care își va restabili starea sănătății coloanei vertebrale). Aceste nume ne conduc la concluzia inițială că avem o școală a săriturilor. Așa este. Avem această școală, cu multe săli de clasă. Dar unele săli de clasă nu au încă elevi, iar în cîteva, unde sînt elevi, lipsesc profesorii de genul Constantin Dumitrescu, Ion Vintilă, Baruch Elias, Ioan Soeter.

Horia CRISTEA

Jos, stînga: ELENA VINTILĂ, în timpul unui concurs de pentatlon, în care a reușit 6,18 m. Dreapta: ION VINTILĂ l-a preluat pe VASILE DUMITRESCU (mijloc) de la unchiul acestuia, CONSTANTIN DUMITRESCU (dreapta).

Fotografiile: Paul ROMOȘAN și Silviu DUMITRESCU





SEMIFINALELE CUPEI EUROPEI LA ATLETISM (feminin)

•

VIORICA VISCOPOLEANU ȘI VIRGINIA BONCI au dat satisfacție, dar echipa noastră nu s-a calificat pentru finală

Stadionul Bislet din Oslo (Norvegia) a găzduit întrecerile grupei semifinale pentru Cupa Europei la atletism (feminin), din care a făcut parte și România, alături de URSS, Anglia, Suedia, Norvegia și Danemarca. În clasamentul final: 1. URSS — 55 p. (calificată pentru finale); 2. Anglia — 47 p. (calificată pentru finală); 3—4. România și Suedia — 42 p.; 5. Norvegia — 23 p.; 6. Danemarca — 21 p. Teoretic, atletele noastre aveau oarecare șanse să se califice pentru finală, în dauna englezoaicelor. Dar pentru asta ar fi fost necesară, în primul rînd, prezența la Oslo a celor mai valoroase atlete românce — Iolanda Balaș și Mihaela Peneș, care au absentat, fiind accidentate. Cu ele la start am fi avut încă două locuri întîi, pe lîngă acela cucerit la săritura în lungime de Viorica Viscopoleanu. Poate și al patrulea prin Ileana Silai, la 800 m (ea a ocupat locul III cu 2:07,4; locul I — atleta sovietică Kolesnikova cu 2:06,5; la puțin timp după această cursă, Ileana Silai a stabilit un nou record național al probei — 2:05,7). Poate și al cincilea prin Lia Manoliu, la disc (proba a fost cîștigată de sovietica Hmelskaia cu 51,30 m, iar Lia s-a situat pe locul secund cu 48,36 m, performanță cu mult sub posibilitățile sale). Cu această socoteală de acasă am fi adăugat 6 puncte, suficiente pentru a le depăși pe englezoaice (în privința atletelor sovietice nu puteam emite pretenții; de altfel, locul II în clasamentul grupei ne era destul pentru a ajunge în finală). Dar socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea din tîrg. Iolanda Balaș și Mihaela Peneș au absentat, Ileana Silai și Lia Manoliu au concurat sub posibilități. Ioanei Petrescu nu puteam să-i pretindem mai mult la 100 m și 200 m, întrucît ea este la apusul carierei (și cu toate acestea, «Nela» este încă cea mai rapidă sprinteră a României!): locul III cu 11,9 (recordul ei și național — 11,8) și, respectiv, locul IV cu 24,9 (recordul ei și național — 23,5). La 400 m, Doina Bădescu cu recordul național de junioare mari — 56,4 — a ocupat abia locul V (pe primul loc — englezoaica Board cu 53,8; apreciați diferența). O situație similară și la 80 mg: Valeria Bufanu, egalînd recordul de senioare — 11,1, a ocupat și ea locul V (locul I — englezoaica James cu 10,6). Ștafeta noastră de 4x100 m, alcătuită din Sanda Anghelescu, Ecaterina Neurescu, Ioana Petrescu și Viorica Viscopoleanu, a realizat abia 48,0 — locul V (proba a fost cîștigată de Anglia cu 45,2). În ceea ce le privește pe Ana Sălăgean, la greutate (locul II cu 15,38 m; locul I — sovietica Cijova — 17,23 m), și pe Marilena Ciurea, la suliță (locul III cu 49,68 m; locul I — sovietica Popova cu 52,86 m), ne așteptam la mai mult din partea lor, dacă nu referitor la locul în clasament, dar, măcar, ca performanță (mai ales de la Marilena Ciurea, excepțional recomandată de antrenorul său pentru actualul sezon).

Notele mari în concursul de la Oslo le merită, fără îndoială, Viorica Viscopoleanu și Virginia Bonci. Prima și-a reconfirmat valoarea sa internațională, învingînd-o pe campioana olimpică și recordmana mondială, englezoaica Mary Rand. A doua — Virginia Bonci — a ocupat un excelent loc II la săritura în înălțime, cu performanța de 1,73 m — nou record național de junioare mari (vechiul record îi aparținea Ericăi Stoenescu — 1,71 m — pe care ea îl realizase anul trecut, depășindu-l cu un centimetru pe acela deținut de Iolanda Balaș din luna iulie 1955, stabilit tot pe stadionul Bislet din Oslo).

Întrecerile de la Oslo ne-au arătat iarăși că teoretic avem șanse în meciurile pe echipe, dar practic pierdem calificarea.

Unsprezecele atletic feminin al României, cu numai două vîrfuri de atac, nu a fost în stare să străpungă barajul spre finală. Cei răspunzători de acest eșec vor exclama, probabil, că «asta-i valoarea noastră!». Nu sîntem de acord cu ei. Să fim sinceri! Avem suficiente valori, dar puține din ele sînt scoase la lumină prin selecție și prin pregătire corespunzătoare. Să trecem acum serios la treabă și să refacem terenul pierdut!

H.C.

P.S. Echipa noastră masculină, care a evoluat în întrecerile semifinale de la Ostrava (Cehoslovacia), contînd tot pentru Cupa Europei, nu a avut șanse nici teoretic. 100 m (locul I — 10,4) — Iliescu locul VI cu 10,8; 200 m (20,7) — Zamfirescu — V (21,4); 400 m (46,2) — Puiu — VI (48,3); 800 m (1:47,5) — Ene — IV (1:49,3); 1 500 m (3:46,8) — Blațiu — VI (3:52,3); 5 000 m (14:49,0) — Barabaș — III (14:49,8); 10 000 m (30:29,6) — Rusnac — IV (30:52,8); 110 mg (13,8) — Perțea — V (14,9); 400 mg (50,2) — Jurcă — V (52,9); 3 000 m obst. (8:41,4) — Vamoș — II (8:43,6); 4x100 m (38,9) — România — VI (41,0); 4x400 m (3:04,2) — echipa noastră a fost descalificată; lungime (7,86 m) — Zaharia — IV (7,39 m); triplusalt (16,68 m) — Ciochină — III (16,22 m); înălțime (2,13 m) — Ioan — III (2,09 m); prăjină (5,10 m) — Piștalu — IV (4,50 m); greutate (18,48 m) — Gagea — V (16,57 m); disc (60,74 m) — Naghi — IV (58,86 m); suliță (78,72 m) — Sokol — IV (70,37 m); ciocan (61,38 m) — Țibulschi — III (60,44 m). Clasamentul pe echipe: 1. Polonia 94 p. (calificată); 2. Franța 93 p. (calificată); 3. Cehoslovacia 79 p.; 4. Italia 71 p.; 5. România 51 p.; 6. Olanda 31 p.

După cum se observă din înșiruirea rezultatelor (plictisitoare în ceea ce ne privește), nici un atlet român nu s-a întrecut pe sine. În atari condiții nu e de mirare că



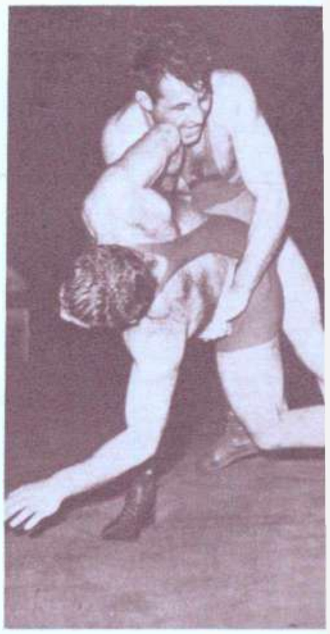
Cîțiva din favoriții noștri: Simion Popescu, Nicolae Martinescu și Ion Baciu.

VITRINA MARILOR TROFEE

1956 — Jocurile Olimpice, Melbourne (Australia)
Francisc HORVATH — medalie de bronz la categoria 57 kg
1958 — Campionatele mondiale, Budapesta (Ungaria)
Valeriu BULARCA — medalie de bronz la categoria 73 kg
1960 — Jocurile Olimpice, Roma (Italia)
Dumitru PÂRVULESCU — medalie de aur la categoria 52 kg
Ion CERNEA — medalie de argint la categoria 57 kg
Ion ȚĂRANU — medalie de bronz la categoria 79 kg
1961 — Campionatele mondiale, Yokohama (Japonia)
Valeriu BULARCA — medalie de aur la categoria 73 kg
Dumitru PÂRVULESCU — medalie de argint la categoria 52 kg
Ion CERNEA — medalie de argint la categoria 57 kg
Gheorghe POPOVICI — medalie de bronz la categoria 87 kg
1963 — Campionatele mondiale Hälsingborg (Suedia)
Nicolae MARTINESCU — medalie de argint la categoria 97 kg
1964 — Jocurile Olimpice, Tokio (Japonia)
Valeriu BULARCA — medalie de argint la categoria 70 kg
Dumitru PÂRVULESCU — medalie de bronz la categoria 52 kg
Ion CERNEA — medalie de bronz la categoria 57 kg
1965 — Campionatele mondiale, Tampere (Finlanda)
Ion CERNEA — medalie de aur la categoria 57 kg
1966 — Campionatele europene, Essen (R.F. a Germaniei)
Nicolae MARTINESCU — medalie de aur la categoria 97 kg
Ion BACIU — medalie de bronz la categoria 57 kg
Simion POPESCU — medalie de bronz la categoria 63 kg
1966 — Campionatele mondiale, Toledo (S.U.A.)
Florea CIORCILĂ — medalie de argint la categoria 78 kg
Nicolae MARTINESCU — medalie de bronz la categoria 97 kg
1967 — Campionatele europene, Minsk (U.R.S.S.)
Simion POPESCU — medalie de aur la categoria 63 kg
Ion ȚĂRANU — medalie de argint la categoria 78 kg
Gheorghe POPOVICI — medalie de bronz la categoria 87 kg

BUCUREȘTI — gazda „MONDIALELOR" DE LUPTE


Francisc Horvath


Valeriu Bularca

În primele zile ale lunii septembrie Bucureștiul va găzdui CAMPIONATELE MONDIALE DE LUPTE GRECO-ROMANE.

Este o mare onoare pentru noi, la care am ajuns pavînd un drum lung, de peste un deceniu, cu medalii de aur, de argint și bronz — olimpice, mondiale și europene.

Această ediție a «mondialelor» va fi — se pare — cel mai greu examen pentru sportivii români. Fără veteranii Dumitru Pârvulescu, Valeriu Bularca și Ion Cernea, ei vor trebui să reconfirme valoarea mondială a luptelor greco-romane din țara noastră, să întreacă înălțimea vîrfului de piramidă «Yokohama — 1961». Optimismul existent în tabăra noastră ne îndreptățește să sperăm că acest «cel mai greu examen» va fi trecut cu succes de tricolorii noștri.

Înaintea campionatelor mondiale, cei 16 membri ai lotului nostru vor susține două gale pentru selecționarea «optului». Apoi, antrenorul emerit Ion Corneanu, secundat de maestrul emerit al sportului Ion Cernea și avînd colaborarea medicului Nicolae Ploeșteanu, va trece la cea mai importantă etapă dinaintea startului: asigurarea maximumului de formă celor opt luptători aleși.

La ora închiderii ediției, selecția nu este încheiată, motiv pentru care prezentăm cititorilor noștri întregul lot, pronosticînd și probabilii pretendenți la medalii din rîndurile adversarilor.

Categoria 52 kg
Gheorghe Berceanu (17 ani, debutant la «mondiale») și **Cornel Turturea** (25 de ani, debutant). Adversari redutabili: Kirezov (Bulgaria), Ribalko (U.R.S.S.) și Lacour (R.F. a Germaniei).

Categoria 57 kg
Ion Alionescu (25 de ani, debutant) și **Ion Baciu** (23 de ani). Adversari: Varga (Ungaria) și Sakurama (Japonia).

Categoria 63 kg
Simion Popescu (27 de ani) și **Gheorghe Gheorghe** (20 de ani, debutant). Adversari: Rurua (U.R.S.S.), Freij (Suedia) și Alakok (Turcia).

Categoria 70 kg
Ion Enache (20 de ani, debutant) și **Marcel Vlad** (18 ani, debutant). Adversari: Sapunov (U.R.S.S.), Poll (R.D.G.) și Tapio (Finlanda).

Categoria 78 kg
Ion Țăranu (29 de ani) și **Florea Ciorcilă** (24 de ani). Adversari: Igumenov (U.R.S.S.), Wesper (R.D.G.) și Aceak (Turcia).

Categoria 87 kg
Gheorghe Popovici (31 de ani) și **Nicolae Neguț** (21 de ani, debutant). Adversari: Iurkevici (U.R.S.S.), Metz (R.D.G.) și Grumov (Bulgaria).

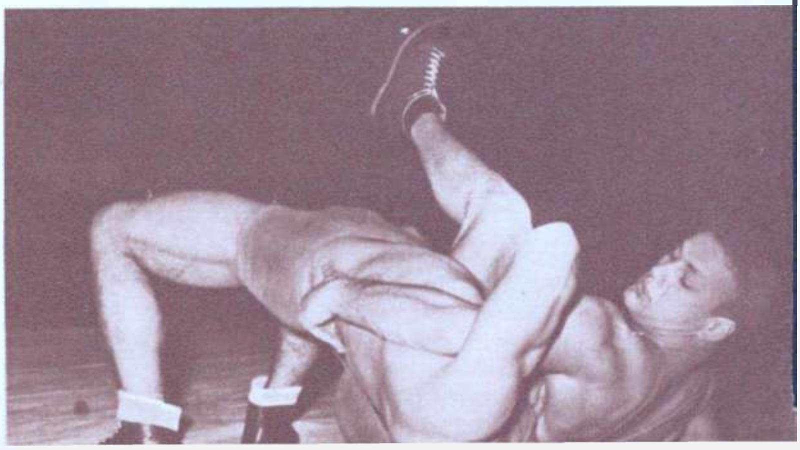
Categoria 97 kg
Nicolae Martinescu (28 de ani) și **Nicolae Pavel** (29 de ani, debutant). Adversari: Radev (Bulgaria), Kiss (Ungaria), Svensson (Suedia) și Anisimov (U.R.S.S.).

Categoria + 97 kg
Constantin Bușoi (27 de ani, debutant) și **Florea Chițu** (28 de ani, debutant). Adversari: Kozma (Ungaria) și Smakov (U.R.S.S.).


Dumitru Pârvulescu


Ion Cernea

Gheorghe Popovici (dreapta) și Ion Țăranu.



Numărul mare de debutanți — 10! — pe care-l are lotul nostru ar putea să-i pună pe gînduri pe unii iubitori ai luptelor greco-romane. «Optul» care va fi selecționat va avea cel puțin trei debutanți, a căror capacitate tehnică nu este încă egală cu aceea care le-a adus faima mondială lui Dumitru Pârvulescu, Ion Cernea și Valeriu Bularca. Dar aceștia din urmă nu-și mai pot valorifica cunoștințele lor tehnice, lipsindu-le tinerețea. Or, fără tinerețe, adică fără o capacitate mare de efort în acest tur de forță pe care-l reprezintă campionatele mondiale, ești, îndeobște, învins de la început.

Oricum, dată fiind valoarea actualului lot (selecție bună, calități fizice, tehnice și psihice bune, pregătire tehnică și tactica superioară) nu putem decît să ne alăturăm și noi optimismului care domnește în tabăra noastră și să-i urăm «optului» tricolor succes deplin, record de medalii!

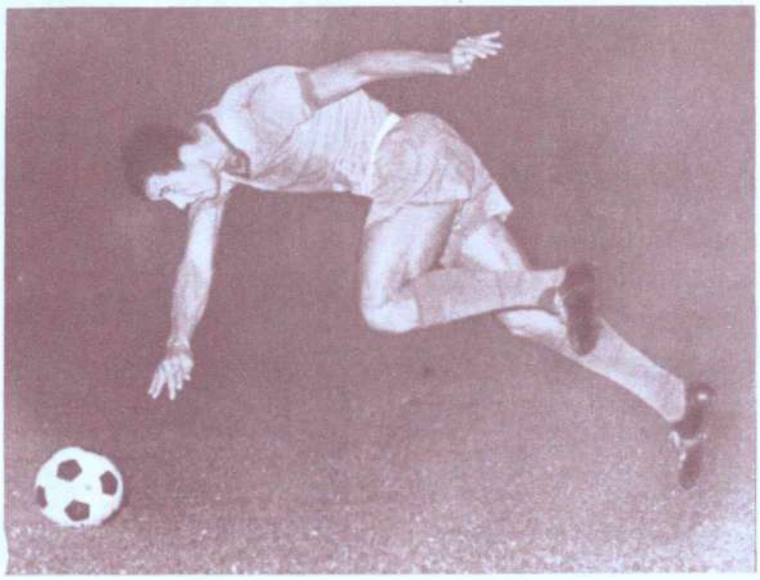
Marile speranțe ale STELEI

Ceea ce ni se pare particular pentru această nouă toamnă fotbalistică a Stelei este pasionanta cursă în care s-au angajat jucătorii și antrenorii săi, pasionanta și spectaculoasa cursă a regăsirii orgoliului său de echipă de marcă, în soccerul românesc. Actuala generație a Stelei trăiește momentul său psihologic determinant și fenomenul este sesizabil, atît sub unghi sentimental, cît și al structurilor noi prezente în jocul echipei. Este vorba de dorința acestor jucători — D. Popescu, Voinea, Haidu, Hălmăgeanu, S. Avram, Suciu — de a reveni în prima linie a fotbalului românesc, de ambiția reabilitării antrenorului lor Ștefan Covaci, de hotărîrea lui Soo, Manea, Pantea de a se impune în societatea înaltă a fotbalului bucureștean. Este vorba despre anume modificări — sub raport tactic — în evoluția echipei:

— o tendință spre un joc complex, centripet, al întregului ansamblu, concretizat într-o formulă simplă: toată lumea joacă în fiecare minut, în fiecare fază;

— renunțarea la ceea ce poate fi artificios, încărcătură inutilă — atît din punct de vedere tehnic cît și tactic;

— o redistribuire a rolurilor, în funcție de actuala fizionomie a echipei: Voinea, de pildă, revenind spre o idee de joc care l-a impus în fotbalul nostru — un fel de «inter» vechi cu obligații noi — cu o mare rază de acțiune; schimbări notabile se petrec și în evoluția mijlocașilor, Negrea devenind, cu predilecție, al cincilea apărător, iar D. Popescu al cincilea atacant, ambele aspecte ținînd strict de situația din teren.



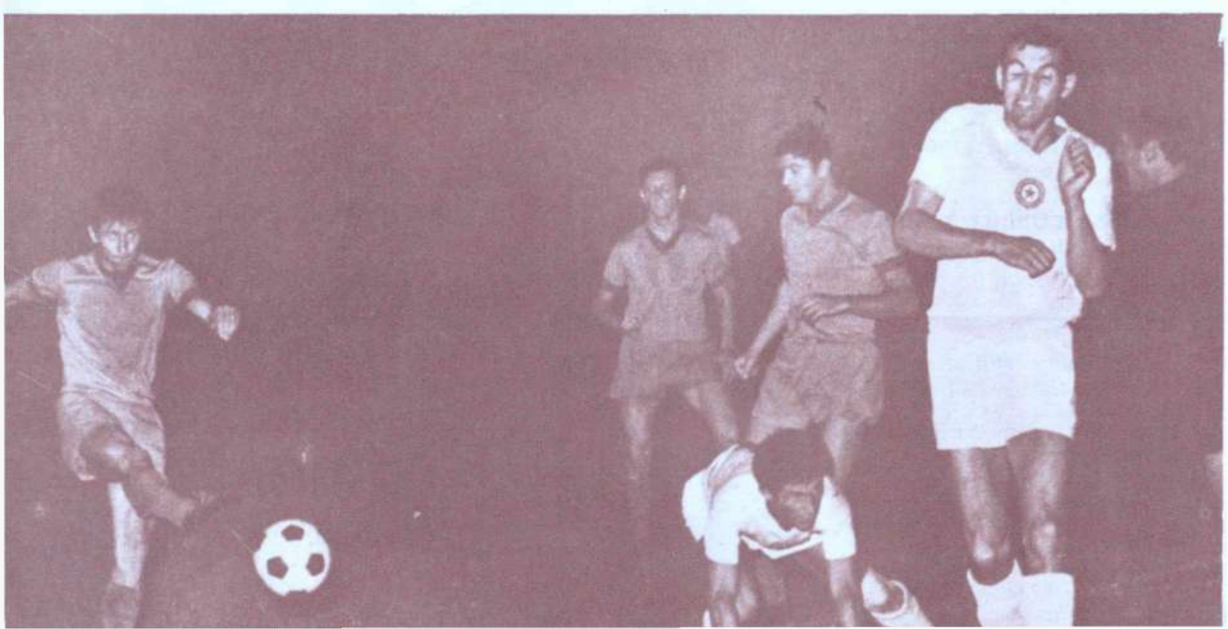
O imagine simbol pentru ceea ce vrea să fie Steaua de mîine, pentru generația lui Manea (omul din fotografie); un irezistibil start spre viitor.

Pe dreptunghiul verde crud al unui stadion din Brașov sau pe cel cu reflexe arămii de la «Republicii», fotbaliștii clubului din Calea Plevnei au dat primele măsuri ale acumulărilor realizate pînă acum. A fost acel neașteptat 9—0 cu Progresul, acea primă repriză cu Dinamo București și, în sfîrșit, frumoasa victorie (2—0) din întîlnirea cu T.S.K.A. Cerveno Zname Sofia. Noua vedetă a atacului Stelei — Soo — și-a făcut de fiecare dată datoria, înscriindu-și numele pe tabela marcatorilor. Realizările pozitive din partidele amintite au mărit cota acordată de cei ce fac pronosticuri privind viitoarele competitoare la titlul de campioană.

Prestigioasa victorie în jocul cu T.S.K.A. — în pofida unor scăderi manifestate pe parcursul celor 90 de minute, în special spre sfîrșitul primei reprize — a însemnat, totodată o opțiune pentru o comportare demnă în «Cupa cupelor», o opțiune pentru realizarea marilor speranțe cu care intră Steaua în nou sezon.

Valentin PĂUNESCU

Voinea, Soo, Pantea — trei oameni ai Stelei în careul mic al echipei T.S.K.A. Cerveno Zname. Supranumerarul — iată atu-ul numărul unu al atacului Stelei în ultimele evoluții. Al doilea: atît de des amintita ridicare a vitezei de joc în treimea de finalizare.



DECALOGUL FOTBALULUI MODERN

1. O echipă trebuie să-și impună ritmul propriu, realizat prin aceea că fiecare component al ei joacă, alergînd, tot timpul celor 90 de minute.
2. Să întărim, în primul rînd, compartimentul defensiv, iar datorită elasticității echipei, vom impulsiona, fără întîrziere, acțiunile de atac.
3. În zona de pregătire, mingea să nu fie lovită de același jucător decît cel mult de două ori consecutiv (bitocque).
4. Pasele trebuie să fie «tari» și adresate, de preferință, unui coechipier mai îndepărtat, spre a nu înghesui jocul.
5. Jucătorul va trebui să atace mingea, fără a aștepta ca ea să-i vină la picior.
6. Schimbările de locuri să fie realizate instantaneu, dar și rațional, pentru a nu lăsa nici un post în părăsire.
7. «Atacul la om» nu se execută de un singur apărător, acesta trebuind, totdeauna, să fie susținut prin dublare (acoperire).
8. Mingii trebuie să i se imprime cele mai neașteptate schimbări de direcție, spre a scoate pe apărătorii adverși din dispozitiv.
9. Arta marcajului implică două modalități în funcție de teren: în zona de pregătire a atacului, apărătorii aplică marcajul pe zonă; în suprafața de pedeapsă, adversarul este marcat strict, «om la om».
10. Pentru a realiza demarcări prompte și utile, fotbalistul trebuie să cunoască «jocul fără minge» tot atît de bine ca și cel cu mingea.

Ing. Virgil ECONOMU



Rapid sau Dinamo?
Dinamo sau Rapid?
Să sperăm că marele duel al anului trecut, din care reproducem detaliul Radu Nunweiller — Dumitriu, va fi intensificat de plusul valoric al cît mai multor echipe.

LA STARTUL EDIȚIEI 50

UN NOU DUEL RAPID-DINAMO? POSIBIL... DAR AȘTEPTĂRILE SÎNT MULT MAI MARI

Peste trei zile se dă al cincizecilea start. Deci, fotbalul nostru începe să îmbătrînească, fără să fi gustat prea mult din bucuriile tinereții. În fața acestei situații, setea de viață crește, cu forme de refulare vădită. Publicul stadioanelor, obosit de așteptare, visează o miraculoasă «întinerire faustică». Dar, în fotbal, mai mult decît în orice alt sport, miracolele sînt rarisime. Mult așteptatul salt valoric nu se poate face peste noapte, chiar dacă jubileul jumătății de veac poartă, sau ar trebui să poarte, girul maturității. Iată de ce, în ciuda faptului că «balonul e rotund», nu putem uita că cei 150 000 de elevi fotbaliști, despre care s-a vorbit recent, reprezintă deocamdată doar o cifră de plan.

Cu toate acestea, ediția jubiliară a campionatului are o semnificație specială. Ea nu trebuie să se desfășoare în nici un caz la adăpostul ideii că munca în profunzime abia începe. Campionatul care pornește trebuie să ne arate, la urma urmelor, pe ce contăm.

Desigur că marea întrecere a *primilor paisprezece* nu poate și nu trebuie să devină o confruntare ascetică, din teama de a nu greși, dar drama de la Zürich trebuie să rămînă un *memento* pentru cei circa 300 de actori ai gazonului.

Iar asta înseamnă că meciul Rapid-Dinamo e mai mult decît un derbi de tradiție. E o permanentă raportare la nivelul internațional.

Asta înseamnă că disputa bătrîni-tineri de la Steaua trebuie să vizeze mai mult decît interesele directe ale clubului.

Asta înseamnă că Steagul roșu nu trebuie să se mulțumească doar cu planul minimal al plutirii în baia strîmtă a echipelor fără pretenții.

Asta înseamnă că Jiul e dator să-și păstreze seriozitatea pînă la capăt, pentru a merita elogiile cu care a fost gratulat.

Cu alte cuvinte, asta înseamnă că trebuie să așteptăm creșterea calității nu numai prin simplul fapt al desfășurării campionatului, ci printr-o permanentă auto-cravașare într-acolo.

Conștienți, încă o dată, de faptul că marele miracol al creșterii fotbalului nostru se poate produce numai pe baza unei reale dezvoltări de masă, așteptăm ca această a 50-a ediție jubiliară să adune tot ceea ce avem mai bun în momentul de față. Așteptăm o angajare totală a jucătorilor, fără prea multe prejudecăți de scheme și sisteme. Înainte de a perora despre beton și linie, e bine să facem inventarul paselor corecte, al șuturilor pe spațiul porții, al sprinturilor fără menajament, al replierilor peste plan și așa mai departe.

Și-acum, în încheiere, un ultim și călduros apel la adresa publicului, pentru că fotbalul crește pe gazon, dar prinde aripi în tribune. Pentru împlinirea acestei mari misiuni a tribunei,

SĂ NE ÎNCURAJĂM FAVORIȚII,

dar, în egală măsură,

SĂ NE RESPECTĂM ADVERSARII.

Această ecuație ascunde în ea o energie incalculabilă.

RAPID VREA S[...] ÎN CUPA[...]



«Potcoava» e încinsă, sînt aproape 60 de grade la soare, dar Rapid aleargă, atras de «fata morgană» a Cupei Campionilor.

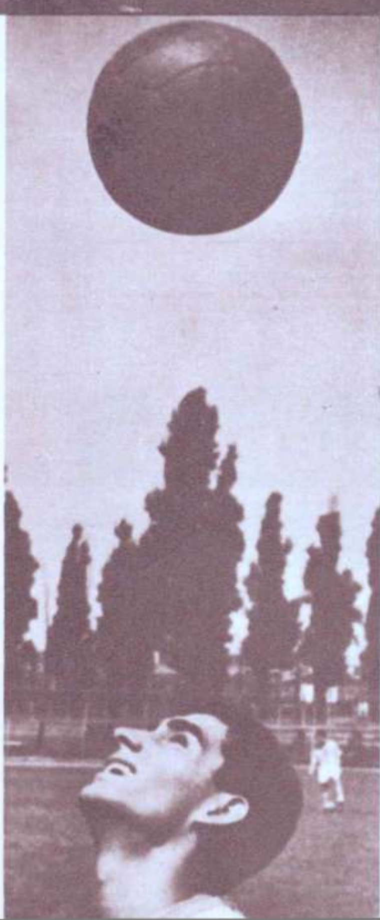
Motroc, decanul de vîrstă al Rapidului, trăiește o a doua tinerețe.

Neagu, poreclit cîndva «Cappellini».
Așteptăm confirmarea în sezonul care începe.

Jamaischi luptă cu kilogramele și cu... inerția. Succes!

Dinu: «Cum poate fi luftată o minge atît de mare?»

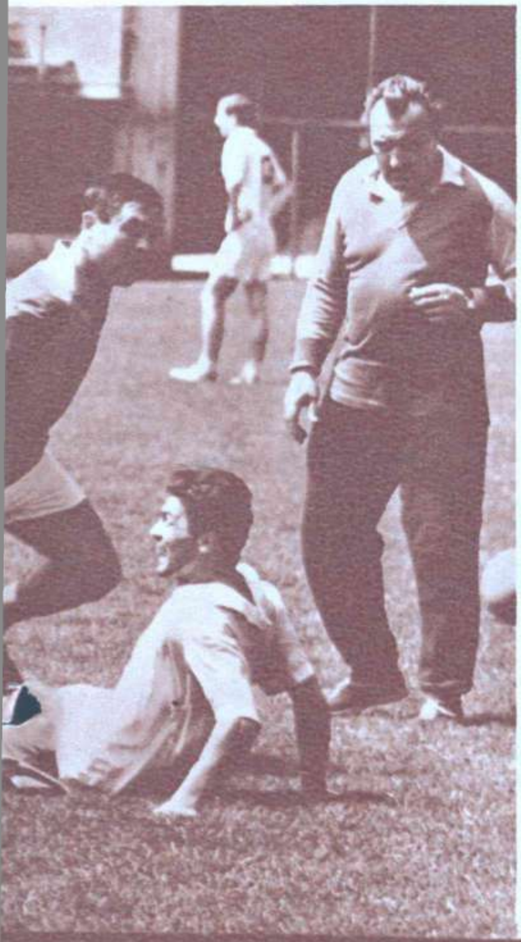








I ONOREZE TITLUL
AMPIONILOR EUROPENI



Un exercițiu greu și un profesor sever: Valentin Stănescu.



Codreanu manifestă o excelentă dispoziție. Să vedem...



Haarlem Globe Trotters? Nu! «Tamango» — Răducanu sau increderea oarbă in căile succesului.



Victor Stănculescu, autorul unei cărți despre pregătirea fizică. Quod erat demonstrandum...

Toamna trecută, la startul campionatului 1966-67, în cadrul unei emisiuni radiofonice, Nelu Nunweiller, căpitanul dinamoviștilor, îmi declara că favoritul său în lupta pentru titlu este Rapid și adăuga zîmbind malițios că abia așteaptă evoluția feroviarilor în Cupa Campionilor.

Și iată că pronosticul lui Nelu s-a împlinit: Rapid ia primul start în Cupa cea mare, iar Nelu a și început să zîmbească — de astă dată mai puțin malițios — pentru că Botev Plovdiv aduce în memorie în primul rînd o altă echipă bulgară, de care predecesorii lui Nelu nu-și aduc aminte cu prea multă plăcere.

Dar să lăsăm aceste considerații de rivalitate sportivă, în care Nelu Nunweiller aduce întotdeauna o notă de **fair-play** și să vedem **cu ce vine Rapid.**

Rapid se prezintă — e clar — cu mecanismul tehnico-tactic al anului trecut. Acest **statu quo** mi se pare firesc. Feroviarii nu manifestă forme de scleroză în nici unul din compartimente, iar temperamentalul său cuplu de antrenori (V. Stănescu + V. Stănculescu) așteaptă unele ameliorări de la cel puțin șapte din jucătorii unsprezecelui său consacrat.

Rapid e încă o echipă tînără. Cei trei jucători pe care lumea fotbalistică de la noi începe să-i considere bătrîni (Motroc, Greavu, Ionescu) nu pot intra în nici un caz în această categorie. Motroc a marcat în campionatul trecut una dintre cele mai frumoase perioade ale sale, Greavu, chiar dacă abuzează de riscul «alunecărilor», nu apropie de 30 de ani, e un «complex» psiho-fizic în plină maturitate.

Ce așteptăm de la Rapid?

Feroviarii nu ne pot produce surprize prea mari. Și spunînd acest lucru, nu-i dăm o culoare pejorativă. Rapid nu e o echipă în metamorfoză (cum e cazul cu Dinamo, sau în special, cu Steaua). Rapid e o formație cu o lecție învățată. Aș spune chiar că e, poate, singura lecție posibilă cu materialul de care dispune. Rapid e un angrenaj bine dozat, care, spre confirmare, a simțit nevoia să se despartă recent de Kraus, după ce s-a despărțit, din același motiv, de Oblemenco, și-și îndreaptă întotdeauna privirile spre piese care i se potrivesc. Un Iancu în formația Rapidului e ceva de neconceput; un Pîrcălab, chiar, deși aparent face parte din școala de gravură a giuleștenilor, n-ar putea duce trena muncii negre a lui Năsturescu.

S-ar părea, deci, că prin cvasi-epuizarea căilor tehnico-tactice (repet, la nivelul posibilităților sale), Rapid n-ar mai avea surse de creștere.

Și totuși!

Și totuși, Rapid are mari rezerve ascunse. E vorba, ați ghicit probabil, de capacitatea fizică a momentului dat.

Nefiind o echipă de atleți capabili să reziste furtunilor, Rapid manifestă oscilații aproape firești; care i-au creat, de-altfel pe nedrept, faima de echipă capricioasă.

«Cariera» Rapidului în Cupa Campionilor Europeni depinde aproape total de potențialul fizic. obține calificarea. Iar un Rapid euforic înseamnă un Dinu sănătos, un Jamaischi fără kilograme în plus, două extreme proaspete printr-o judicioasă folosire în campionat, în sfîrșit, un Ionescu limpede, care înseamnă practic **goluri** și un Dumitriu nevisător, care înseamnă, de fapt,odihnit.

Orice alte «idei» și corectări în momentul de față nu pot decît să complice un stereotip format.

Marile speranțe ale Rapidului și ale numeroșilor săi suporteri rezidă în declanșarea fizică, singura în stare să dea strălucire fondului tehnico-tactic, care, fără fundamentul ei, atrage, aș spune pe nedrept, diminutive nu tocmai măgulitoare.

Dar, vorbind atîta despre armătura fizică necesară Rapidului, mi-aș permite să aduc în discuție și un aspect psihic. Acest Rapid, care a așteptat 11 tricouri de campioni o jumătate de secol, are o frumoasă tradiție internațională încă din bătrîni. Rapid cel tînăr, care a învins Iugoslavia la Belgrad după ce a pierdut cu Siderurgistul la Galați, descinde din bătrînul Rapid, care, deși obsedat și el de tricourile de campion, a știut să elimine o mare echipă maghiară — Ujpest (1938) — în cel mai dramatic meci din istoria fotbalului nostru și să ajungă în finala Cupei Europei Centrale (1940), într-o vreme cînd fotbalul mare însemna Italia, Ungaria și Cehoslovacia.

Am întors această filă de istorie pentru a le aminti fotbaliștilor feroviari că jocul tradiției e doar în aparență un joc. Jocul tradiției se întreține prin luptă!...



TABĂRA TINERILOR RUGBIȘTI

LA ÎNCEPUT DE DRUM...

De ani de zile — să tot fie vreo 50 — pe «Federație» (așa e cunoscut din totdeauna în lumea rugbiștilor stadionul Tineretului) generații de entuziaști, una după alta, au întreținut cu evlavie flacăra vie a rugbiului românesc. Iată de ce ne-a făcut o nespusă plăcere vestea existenței unei tabere a celor mai tineri rugbiști bucureșteni, organizată tocmai pe Tineretului, sub patronajul Consiliului orășenesc pentru educație fizică și sport. Erau acolo 20 de tineri din cluburile Capitalei, născuți în 1952 (3), 1951 (12) și 1950 (5), aleși de antrenorii Dragoș Tenescu și Teodor Rădulescu. Citeam multă mîndrie în ochii puștilor, conștienți poate și de faptul că ei sînt chemați, acum, să preia ștafeta celebrilor lor înaintași care, în condiții neasemuit de grele, nu s-au descurajat niciodată, fiind gata oricînd la datorie pentru a apăra culorile țării. Fie ca tinerii lor emuli să se ridice la înălțimea așteptărilor și să răsplătească astfel marea încredere pusă în ei.

Au fost în tabăra de vară 7 juniori de la Grivița Roșie, 5 de la Clubul sportiv școlar, 3 de la Constructorul, cîte 2 de la Dinamo și Gloria și unul reprezentînd clubul Progresul. (Celelalte echipe bucureștene își aveau propriile tabere). În timpul pregătirii comune — ne-au spus antrenorii — s-a urmărit orientarea în joc, circulația jucătorilor pe posturi și, bineînțeles, perfecționarea procedeelor tehnice individuale și pe compartimente.

Și acum, cîteva elemente recomandate de antrenori: Valeriu FĂLCUȘEANU, mijlocaș la deschidere și George BARBA, pilier (ambii Grivița Roșie); Ilie ADRIAN, înaintaș linia a treia și Mircea MANOLACHE, centru sau aripă (Constructorul); Toader GHIONDEA, pilier și Valentin COCOLOȘ, înaintaș linia a treia (Dinamo); Valentin GIBA, înaintaș linia a doua și Ion SIMION, fundaș (Clubul sportiv școlar). Să așteptăm confirmările...

Iată un început de drum bun. Credem însă că pe viitor federația de specialitate va trebui să se ocupe mult mai mult de tinerii rugbiști, asigurîndu-le un calendar competițional intern mai intens, mai temeinic organizat și urmărit (și să-i aibă în vedere și pe juniorii din restul țării!) și — pe cît posibil — și un schimb de partide internaționale. «Schimbul de mîine» merită cu adevărat toate atenția, fiindcă altfel succesele de astăzi nu vor avea nici o acoperire.

În fotografii, cîteva aspecte de la un antrenament al juniorilor.

(D.C.)







CAMPIOANE LA JUNIOARE ȘI SENIOARE...

Un grup de eleve cu codițe pășeau pentru prima oară în sala de sport. Doreau să învețe «a.b.c.»-ul jocului de volei. Tînărul antrenor H. Beni le-a satisfăcut de îndată această dorință. Astfel, «profesorul» a început să le predea cîte trei... lecții pe săptămînă. Începutul, ca orice început, a fost mai anevoios. Dar codanele au perseverat. Nucleul s-a mărit.

Așa s-au pus bazele celei mai tinere secții feminine de volei a asociației sportive «Unirea», de pe lîngă Sfatul popular al regiunii București. Antrenamentele se desfășurau după un program bine alcătuit și... respectat cu strictețe. Odată cu deprinderea elementelor tehnice de bază au început primele jocuri amicale. Apoi, a urmat debutul într-o competiție regională, debut încheiat cu rezultate destul de modeste.

Anul trecut, tinerele voleibaliste de la «Unirea» au evoluat în cadrul popularei competiții de masă, Spartachiada de vară. De data aceasta — victorie! Au cucerit titlul de campioane pe regiune. Acest prim succes a constituit un stimulent puternic. Au continuat pregătirile cu și mai multă sîrguință și iată că în acest sezon ele au cîștigat, pe rînd, titlurile de campioane pe regiune la junioare și senioare.

Acum, echipa «Unirea» se pregătește pentru viitoarele competiții de masă și republicane. În fotografia alăturată vă prezentăm componentele formației. Sus, de la stînga la dreapta: Elena Cîrnei, Manuela Nistor, Nicoleta Iordache, Cristina Bălcărețu, Elena Bădin, Magdalena Raiciu. Jos: Ileana Bortan, Natașa Uliera, Valentina Rizaiu, Georgeta Raiciu.

Ion MOLDOVEANU



INIȚIATIVĂ LĂUDABILĂ

Locuitorii din Lupeni au primit cu satisfacție vestea că ștrandul din orașul lor a fost reamenajat și că din nou vor putea face baie și plajă. Vizitatorii ștrandului au constatat cu plăcere că le-au fost puse la dispoziție cabine moderne, aparate de gimnastică și că apa din bazin este încălzită. După cum am aflat, toate acestea au fost realizate din inițiativa lăudabilă a conducerii asociației sportive «Preparatorul» din localitate (președinte Iuliu Kilyen, secretar Constantin Nadă).

Îi felicităm pe harnicii gospodari din Lupeni și așteptăm acum vești despre rezultatele tinerilor înotători ai acestei asociații sportive.

În fotografie — o după-amiază la noul ștrand al minerilor.

INVITAȚIE LA EXCURSIE

Corespondentul nostru AUREL DULA *din* Petroșani *ne-a trimis această imagine, însoțită de următoarele rînduri:* «Sugestie de itinerar de excursie pentru cititorii revistei SPORT, amatori de drumeție: pitoreasca Vale a Lotrului de la poalele masivului Paring».

Sîntem siguri că cei care vor urma sfatul corespondentului nostru nu vor avea nimic de regretat.



O FRUMOASĂ SĂRBĂTOARE SPORTIVĂ

La Grupul școlar chimie din orașul Copșa Mică s-a încheiat recent cea de a V-a ediție a campionatelor inter-clase, o competiție care a devenit tradițională și care, din an în an, se bucură de un succes tot mai mare în rîndul elevilor. La întrecerile de atletism, volei, handbal și fotbal au participat anul acesta cei mai buni 200 de elevi sportivi din 16 clase ale școlii. Vă prezentăm două imagini de la aceste frumoase întreceri ale școlarilor.

Fotografia din stînga vă redă momentul deschiderii întrecerilor. Profesorul de educație fizică Nicolae Aleman prezintă participanților la competiție programul și regulamentul de desfășurare a întrecerilor. În dreapta — finala la handbal între anul II E electricieni și anul II B mecanici. Electricienii au cîștigat cu 14—9.

Prof. Virgil LANGA
— Mediaș —





POȘTA REDACȚIEI

ȘTEFAN PARASCHIV — Craiova. Sînteți într-o dispută de «memorie» cu un coleg de clasă. Dumneavoastră susțineți că atletul cehoslovac Emil Zatopek a cîștigat întrecerile la maraton la două ediții ale Jocurilor Olimpice (1952 și 1956), iar colegul vă contrazice. Dacă el v-a spus că la J.O. din 1956 maratonul a fost cîștigat de atletul francez Alain Mimoun, credeți-l. Are dreptate. Zatopek a triumfat la maraton doar o singură dată, în 1952.

VALER ARȚARIU — Sighișoara. Întîlnirea dintre reprezentativele de fotbal ale României și Norvegiei, care a avut loc la 28 iunie 1956, la București, a luat sfîrșit cu un rezultat favorabil echipei noastre: 2—0. Au înscris Zaharia (min. 36) și David (min. 44). Iată formația României: Toma — Neacșu, Soare — Onisie, Androvici, Bone — Zaharia, Constantin, Olaru, Zavoda I, David. În partida amintită au mai jucat Voinescu, Georgescu și Tătaru.

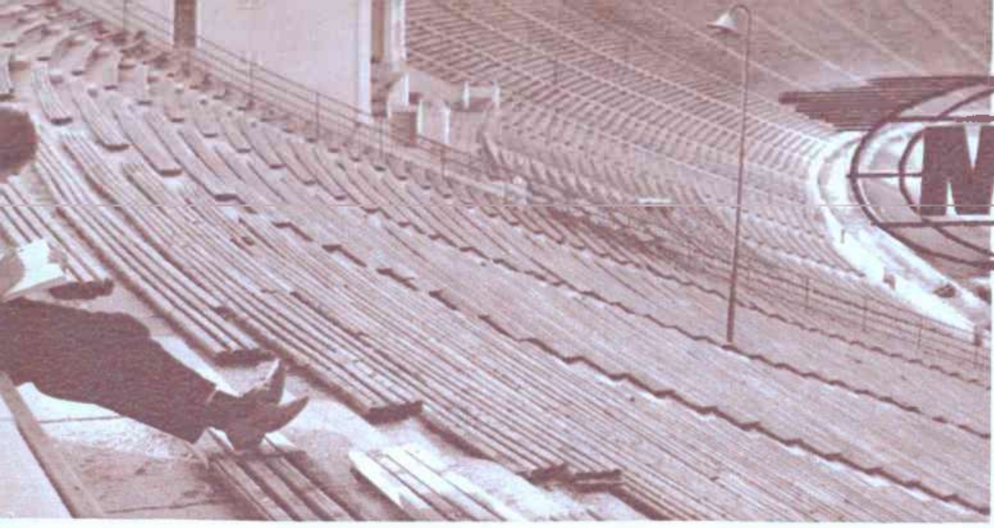
EMIL DARIANU — Ploiești. Doriți să știți cu cine a boxat Cassius Clay în turneul olimpic de la Roma, atunci cînd a cîștigat medalia de aur la categoria semigrea. Iată rezultatele întîlnirilor sale la competiția amintită: b.k.o. 2 Y. Becaus (Belgia), b.p. Sațkov (U.R.S.S.), b.p. A. Madigan (Australia), b.p. Pietrzykowski (Polonia). Reprezentantul nostru la acest turneu a fost Gheorghe Negrea. El a pierdut prin k.o., în cel de al doilea tur al competiției, în fața australianului Madigan.

GHEORGHE STĂNESCU — Bacău. La 4 iulie 1948, la București, România a învins Cehoslovacia, la fotbal, cu 2—1 (1—0). Partida a avut o desfășurare dramatică. După ce Iordache a înscris primul gol în minutul 22, cehoslovacii au egalat prin Sersen în minutul 77. Oaspeții s-au apărat apoi excelent și se părea că rezultatul va rămîne nedecis, dar în ultimele secunde ale minutului 90 centrul nostru înaintaș, Bartha, a înscris golul victoriei. Poarta reprezentativei României a fost apărată atunci de Traian Ionescu.

ION STOICAN — Brașov. 1) Fotbalistul Ilie Greavu de la clubul Rapid nu s-a născut la București, ci la Sibiu, la 19 iulie 1937. Are 1,65 m înălțime. 2) În 1954, Cupa României la fotbal a fost cîștigată de echipa din categoria B, Metalul Reșița. Reșițenii au cucerit atunci prețiosul trofeu învingînd în finală puternica formație Dinamo București cu 2—0.

AL. I. DORNESCU — Piatra Neamț. Aveți 29 de ani și ați reușit să alergați suta de metri în 11,9. Felicitările noastre. Cu acest rezultat, la prima ediție a Jocurilor Olimpice moderne (1896) ați fi cîștigat chiar medalia olimpică de aur la această probă. Vă interesează performanța cu care a cucerit titlul olimpic americanul Robert Hayes. Vă răspundem cu plăcere: în 1964, la J.O. de la Tokio, Hayes a parcurs suta de metri în 10,0! Nu știm dacă acest rezultat este pentru dumneavoastră un stimulent. Oricum, noi vă dorim noi succese pe pista de atletism.

MIHAI RAȚCU — București, str. Schitu Măgureanu nr. 49, et. 2, ap. 5, pune la dispoziția colecționarilor revista SPORT din anii 1964 (nr. 21, 22, 23, 24); 1965 (cu excepția numărului 11); 1966 și 1967. Amatorii îi pot scrie pe adresa de mai sus.



MAGAZIN sportiv

ÎN AȘTEPTARE

Campionatul nostru de fotbal începe abia duminică. Totuși, după cum se poate vedea, au fost unii care n-au mai avut răbdare. Chiar și lectura unei cărți are parcă mai multă savoare în tribuna stadionului, unde ești atît de aproape de marile pasiuni. Și apoi, cine știe, poate apare pe teren Dumitriu sau Pîrcălab și nu se face să nu-i aștepte chiar nimeni...

PE STADIONUL PATRIEI

Văzduhul încălzit spre noi coboară
Cu pasul plin de viață și de sens,
Cu sufletul nostalgic și imens,
În cîntece de goarnă și fanfară.

Din est în vest, din sud în nord,
Se-naltă visele ca un record.
Și parcă artele cu linii înflorate,
Științele și sporturile toate
Și zeci de mii de brațe încordate
Aliniatu-s-au ca niște concurenți
Omniprezenți,
Cu cronometrele — scîntei,
Ce-nregistrează fracțiuni de epopei,
Să-ntîmpine pe August 23;
Cu norme-ncăpătoare ca o cupă
Și-alergători, ce-așteaptă să irupă,
Din mînă-n mînă transmițînd ștafeta
Ori ridicînd mai sus stacheta.

Orașul flutură stindarde grele
Și, însemnîndu-și știrile,
La umbra îmbujoratelor drapele,
Își socotește depășirile.

Azi, tineretea calcă cu temei
Și nu cunoaște vreme ori distanță
Ci doar întrecere și performanță;
Căci între Sport și August 23
E cea mai tinerească alianță.

Victor HÎLMU

CÎND LA «NAȚIONAL» ESTE RELACHE...



...spectacolul — de data aceasta sportiv — are loc pe stadionul Progresul. Cei mai mulți dintre actorii acestui teatru, suporteri înfocați ai echipei lui Mateianu, atrași și ei de magnetul balonului rotund, vin pe gazon unde «pun în practică» ideile născute în tribune, în timp ce-i privesc pe fotbaliștii preferați. Iată o fază în care Florin Piersic se pregătește să șuteze la poartă, în timp ce artistul poporului Grigore Vasiliu Birlic, aflat într-o poziție «mai bună», cere cu insistență să i se paseze mingea.

DE PRETUTINDENI

Un cîine neastîmpărat...

...a provocat un serios accident în Turul Franței. În etapa a 13-a, în care și-a găsit moartea și englezul Tom Simpson, aproape de Marsilia, un cîine a sărit în fața plutonului. Italianul Marcello Mugaini și vest-germanul W. Peffgen n-au mai putut să evite patrupedul și s-au răsturnat fiind serios accidentați. Mugaini a suferit numeroase fracturi fiind operat, iar Peffegen a stat imobilizat în ghips timp de o lună (fractură a claviculei).

Un original record mondial....

...a fost stabilit recent de către «francezul extravagant» pe nume Henry. Acesta a parcurs pe un cablu aerian, plasat între rîurile Saint Remy și Durolle, distanța de 1 700 m. Vechiul record îi aparținea și era de 1 600 m. De remarcat că senzaționala cursă a lui Henry pe cablu a fost în întregime televizată în direct.

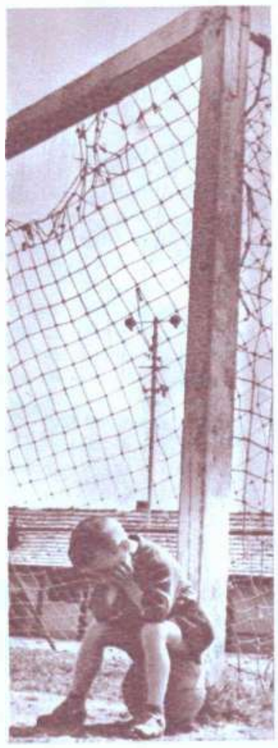
«Nu vreau să-l mai am în echipă pe Garrincha!»

Aceasta a fost declarația făcută de Joao Silva, președintele echipei de fotbal Vasco da Gama. Joao Silva a arătat că Garrincha nu vine la antrenamente și că nu se prezintă întotdeauna la meciuri. **«Noi îl vom transfera experimental la clubul Corinthians Sao Paolo»** — a mai adăugat președintele. La rîndul său, Garrincha a «amenințat» că se va antrena serios timp de trei luni și că la 33 de ani el va demonstra multora că știe încă să joace bine fotbal..

La Ciudad de Mexico...

...s-a deschis un «seminar pentru studiul probelor olimpice». Cu acest prilej se vor studia nu numai probele olimpice, ci se vor face și studii privind alte aspecte clinice ale sportului în general. Printre specialiștii prezenți la acest seminar se numără și profesorul Paul Andre Chailley-Bert de la Universitatea din Paris, fondatorul Școlii superioare de educatie fizică și sport.

NOSTALGIE



Ne-am apropiat tiptil de băiețaș și i-am ascultat glasu-i lăuntric: «...nici nu-mi închipuiam că șutul meu care a rupt plasa o să-i sperie atît de tare pe copii și să-i pună pe fugă... Am rămas singur-singurel. Ba nu! Prietenul meu drag, mingea, nu m-a părăsit. Dar numai noi doi ce putem să facem? Ah, singurătatea asta!...»

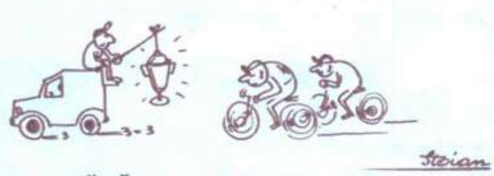
Cînd a auzit declanșarea aparatului de fotografiat, băiețașul a tresărit de bucurie: «Nene, jucați fotbal?»

Foto: Liviu RACOLȚA — Baia Mare —

MAREA FAVORITĂ

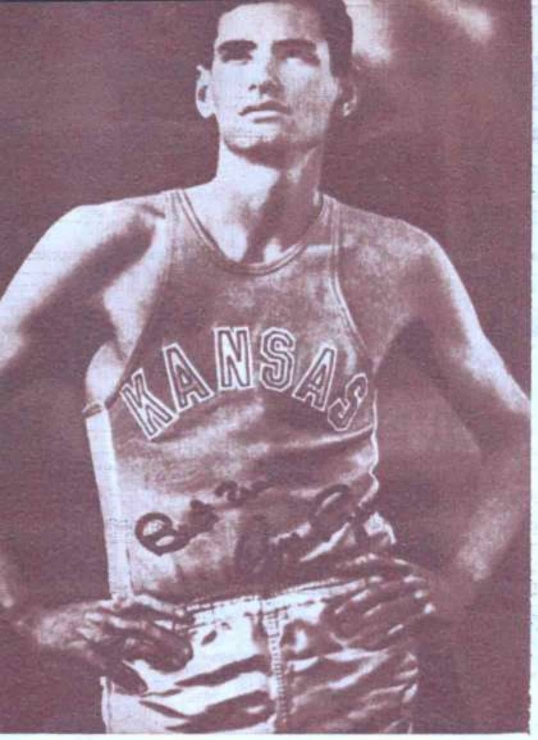
Iată echipa de baschet a Uniunii Sovietice, campioană mondială, marea favorită a «europenelor», care vor avea loc în Finlanda între 28 septembrie și 8 octombrie. Vor reuși oare deținătorii titlului mondial să reziste și de această dată asalturilor tot mai puternice ale baschetbaliștilor iugoslavi? Iată o întrebare la care, avînd în vedere valoarea ambelor formații, este greu de dat un răspuns. Dacă antrenorii sovietici vor rămîne credincioși principiului potrivit căruia *echipa învingătoare nu se modifică*, în Finlanda vor juca sportivii din fotografie: Volnov, Selihov, Sakandelidze, Travin, Belov, Paulauskas, Cecíura, Tomson, Lipso, Polivoda, Nesterov și Andreev (de la stînga la dreapta) — care au cucerit titlul de campioni mondiali.





FĂRĂ CUVINTE

Desen de Teodor STOIAN — Miercurea Ciuc —





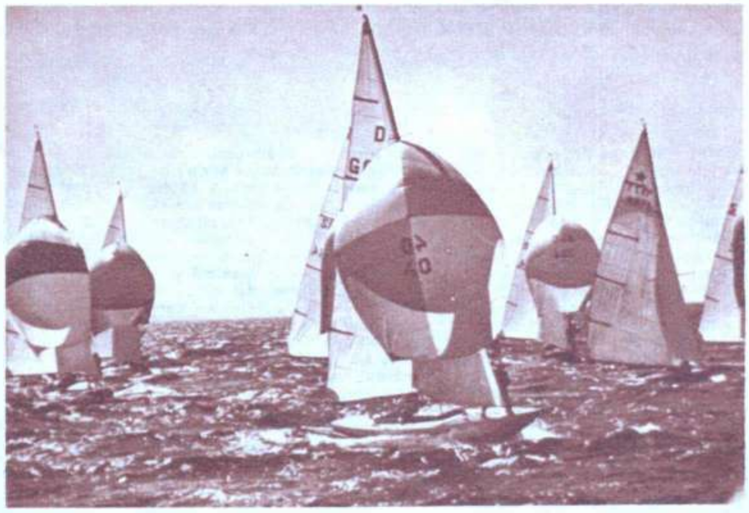
SCOR EGAL LA AUTOTURISME: PARTIZAN-VOIVODINA 10—10

La antrenamentele echipelor iugoslave de fotbal Partizan și Voivodina doar doi jucători sînt punctuali: Hoșici (Partizan) și Pantelici (Voivodina). Motivul? Ei nu au încă automobile proprii. Toți ceilalți jucători sînt... motorizați. Iată sutele de cai putere ale celor două formații înfruntîndu-se, bineînțeles într-un meci imaginar, pe un teren de fotbal.

AUTOGRAFUL LUI RYUN

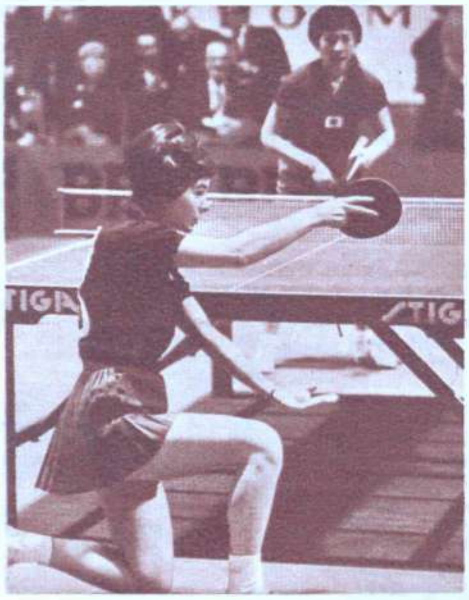
Numele celebrului semifondist american *JIM RYUN* a intrat deja în legendă, după senzaționala serie de recorduri mondiale doborîte în ultimii doi ani. Recentul său record de la 1 500 m cu 3:33,1 pare cel mai valoros, cu atît mai mult cu cît fostul deținător era nu mai puțin celebrul Herbert Elliott. După record el a semnat mai multe autografe, din care reproducem pe cel din fotografia alăturată. Păstrați-l cu grijă. O semnătură a lui Ryun are mare valoare!

DECOR DE OPERETĂ?



Nu! Ambarcațiunile din fotografie, iahturi din clasa «Dragon» și «Star», sînt în plină întrecere. Competiția — cea de a XIX-a ediție a regatei internaționale a Mării Baltice — a avut loc la Tallin. După întrecerile de acest gen, care au loc la Jocurile Olimpice, cele din cadrul tradiționalei regate a Mării Baltice sînt cele mai importante.

«FRUMOASA AMERICANĂ»



Se spune că una dintre cele mai drăguțe participante la Campionatele mondiale de tenis de masă, care au avut loc în Suedia, a fost jucătoarea americană BROOKE WILLIAMS. O puteți vedea și dumneavoastră, în fotografia alăturată, executînd un serviciu dintr-o poziție destul de originală. Dar nici frumusețea și nici... originalitățile stilului său n-au reușit însă să o impresioneze pe adversara sa, japoneza Noriko Yamanaka, învingătoare cu 3—0 în fața jucătoarei americane.



VULTURUL MUNȚILOR

Turul Franței din anul acesta a fost unul dintre cele mai dramatice din istoria celebrei competiții cicliste. Ambițiile s-au dezlănțuit, întrecînd uneori forțele și rezistența multora dintre concurenți, care, adesea, au terminat cursa în automobilele medicilor. În asemenea condiții, bineînțeles, nu au lipsit nici surprizele. Iată-l pe furnizorul uneia dintre ele, urcînd pe două roți serpentinele Alpilor. Este spaniolul J. JIMENEZ. El s-a afirmat cu acest prilej drept cel mai bun cățărător, fapt pentru care a fost supranumit «VULTURUL MUNȚILOR».

ȘI TOTUȘI NU A FOST UN ACCIDENT

La ora aceasta, corpul neînsuflețit al aceluia care a fost campionul lumii pe șosea, ciclistul englez Tom Simpson, se odihnește în pămîntul natal de la Haswel, în Yorkshire. Amatorii de sport, care au urmărit peripețiile din Turul Franței, cunosc desigur faptul că Tom Simpson s-a prăbușit în etapa a 13-a, la Ventoux, și nu a mai putut fi readus la viață cu toate eforturile depuse de către medicii specialiști. Mai întîi s-a crezut că firavul Simpson a fost victima unei grave insolații. Ba mai mult decît atît, s-a exemplificat că și cu ani în urmă Kubler, Mallejac, De Hertog și alți rutieri au suferit de insolație, fiind readuși la viață datorită intervenției rapide a medicilor din caravana rutieră. Dacă în alte competiții cicliste rutieri ca Chassort (1920), Cepeda, Lemaire (1934), Deporter (1948), Danguillaume, Serse Coppi — fratele lui Fausto — (1955) sau Stan Ockers (1956) și-au pierdut viața în căzături, ca urmare a unor «acrocajuri», nu poate fi nici de cum vorba ca vre-un rutier să fi decedat din cauza unei... grave insolații. Chiar medicul Turului Franței, Dumas, a făcut o declarație în legătură cu această nefericită întîmplare, spunînd printre altele că «...un cilist care participă la această competiție nu poate fi decît bine pregătit și deci nu poate muri în asemenea condiții.»

Adevărul este că atunci cînd Tom Simpson s-a prăbușit de pe bicicletă, alături de corpul său s-au găsit două tuburi cu diferite tablete de culoare albă. În urma examenului urinei celui decedat s-a ajuns la concluzia că Simpson consumase o doză mare de pastile din grupa amfetaminei. Deci, Simpson s-a dopat, plătind cu viața această gravă greșeală. Ciclistul englez dorea foarte mult să cîștige Turul Franței, să se impună definitiv în lumea sportului cu pedale și să-și înscrie în palmares o victorie de răsunet în marea aventură pe două roți. Mai mult decît atît, el avea nevoie de mulți bani pentru a putea achita lucrările de construcție a unei case, lucrări care abia începuseră de cîtva timp.

Tom Simpson, victimă a excesalor sportului profesionist, completează lista cicliștilor decedați din cauza dopingului. El a lăsat în urma sa trei inimi distruse de durere: soția și cele două fetițe.



FILE DE ISTORIE SPORTIVĂ

ALEXANDRU LASCU

50 de ani de înot



ALEXANDRU LASCU, *una dintre cele mai reprezentative figuri ale natației românești, recordmanul absolut al titlurilor de campion național (23) și unul dintre sportivii care timp de peste un sfert de secol a fost «răsfățatul» marelui public, și al copiilor îndeosebi, continuă să-și facă simțită prezența pe stadioanele de apă ale țării. Cu trăsăturile-i de bonom, cu zîmbetul, simbol al unui optimism neînfrînt, arborat continuu în colțul buzelor, Alexandru Lascu este oricînd dispus să dea un sfat, să îndrume pașii oricărui tînăr dornic să ia cu asalt piscurile semețe ale măiestriei sportive.*

Acum, nea Sandu are 56 de ani. O vîrstă, care, departe de a o ascunde, o mărturisește mîndru ori de cîte ori i se ivește prilejul.

Într-un început de august, în urmă cu exact cinci decenii — *ne spune Lascu* — m-am dus și eu la Ciurel, la stăvilar. M-a luat un vecin cu numai vreo doi ani mai răsărit ca mine. Stăteam pe stăvilar, gol pușcă și de emoție tremuram ca varga, cînd, un «binevoitor» m-a azvîrlit în apă dintr-o singură lovitură de picior. Cineva, de sus, a ținut să-mi facă recomandarea: «*dă din picioare ca la bicicletă*». Așa am făcut și am ieșit singur la mal. Primisem botezul apei după sistemul clasic al acelor timpuri. Din acea zi am fost clientul cel mai credincios al stăvilarului. Mama, îngrijorată să nu mi se întîmple ceva — aflase de rostul escapadelor mele — m-a luat la început cu binișorul doar-doar m-o face să renunț la scăldat. Degeaba. Atunci, a trecut la represalii. Mîncam bătaie aproape zilnic. Să renunț însă, pace. Bătaia cea mai mare am încasat-o un an mai tîrziu. Niște derbedei mi-au furat hainele de pe mal. I-am văzut cum fugeau cu ele. Pînă să ies eu din apă, pungașii erau departe. Așa gol cum eram am pornit ca din pușcă în urmărirea lor. M-am oprit abia în mijlocul unei străduțe și de rușinea oamenilor a trebuit să fac cale întoarsă. La stăvilar am rămas pînă noaptea tîrziu cînd mama, disperată de lipsa mea, a fost în sfîrșit încunoștințată de trista-mi soartă. A venit să mă ia cu haine de schimb, dar și cu un bici, cu șapte curele, cu care, pînă atunci doar mă amenințase. A doua zi, la stăvilar (puteam oare să renunț?) băieții îmi numărau dungile lăsate pe corp, de curele.

În 1927 s-a deschis pe calea Plevnei, un bazin pentru public. Noi, echipa de la stăvilar, ne-am prezentat în corpore chiar din prima zi, să-i facem recepția. Bazinul avea cabinele amplasate în imediata apropiere a apei și de pe ele am început săriturile, întocmai ca la Ciurel. Cu o singură deosebire. La ștrand, săriturile aveau un farmec deosebit. Lansările în apă le făceam cu mai multă grijă. De pe margine ne priveau doar... admiratorii, admiratoarele. Așa m-am îndrăgostit de sărituri.

În 1928 am aflat că la «Tirul», actualul ștrand de lîngă Teatrul de operetă, fac antrenamente cei mai mari ași ai zborului în apă. M-am dus să-i văd. Curiozitatea mi-a fost răsplătită. Puiu Pațac, Jeni Dumitrescu, Oprișan, Hans Krak erau săritori redutabili. Ultimul, mai ales, prin curajul și măiestria sa m-a făcut să viu la «Tirul» și în zilele următoare și să-l privesc ore în șir. Am căutat să-l imit și nu fără succes. În acea perioadă aveam 17 ani și, ca proaspăt absolvent al Școlii de arte și meserii, eram salariat ca trasator desenator la C.F.R. Serviciul mă reținea deasupra planșetei între orele 7,30 și 14,30. La ora 15 «semnam condica» la «Tirul». Mă duceam pînă la bazin într-o fugă. La început, aproximativ o oră, o oră și jumătate stăteam pe «post» de observator. Îi studiam pe «ași» pînă în cele mai mici amănunte. Fiecare mișcare, fiecare gest le înregistram pe un bloc de desen, așa cum mă pricepeam. Apoi, cînd «așii» se plictiseau — fiecare făcea la un antrenament circa 20—25 de sărituri — intram eu în horă. Pînă către orele 8, cînd se închidea ștrandul, executam atîtea sărituri încît simțeam cum mi se învîrtește capul. Eram amețit. Poate și de foame. La prînz, în drum spre ștrand, luam de la o simigerie doi covrigi și asta era toată masa mea.

Astfel am încheiat anul și tot astfel l-am petrecut și pe cel următor. Spre sfîrșitul lui '29 ajunsesem să execut aproximativ 300 de sărituri la un antrenament. Și se cunoștea. Așii începuseră și ei să mă remarce, iar obișnuiții ștrandului erau de părere că nu el, ci eu aș fi «marele as». Vorbe. Cum puteam oare să le dau crezare. Continuam să mă pregătesc cu aceeași îndrăcită asiduitate, dar fără nici un scop precis. Făceam totul doar de amorul artei. Îmi plăceau săriturile mai mult decît ori ce altceva pe lume.

La începutul lui august 1930 s-a anunțat în ziare că în zilele de 13 și 14 ale lunii au loc campionatele naționale de înot și sărituri. Un prieten m-a sfătuit să mă înscriu și eu. Am stat în cumpănă pînă în ajunul întrecerilor cînd, în sfîrșit, m-am decis. La campionat, pe lîngă săritorii bucureșteni, cunoscuți atît de bine de mine, s-au prezentat și cîțiva sportivi din provincie, dintre care se detașau net ca valoare, săritorii din Cluj și Tg. Mureș. Pe aceștia, ziarele îi indicau de altfel drept favoriți. N-am să mai lungesc vorba. Am făcut ce am făcut și la sfîrșitul întrecerilor am fost declarat învingător: *campion național la sărituri*. Primul meu titlu de campion. O surpriză de proporții. «*GAZETA SPORTURILOR*» publica pe prima pagină un articol pe cinci coloane, cu fotografia mea în cap, sub un titlu pe care mi-l amintesc și acum: «LASCU A ADUS BUCUREȘTIULUI PRIMUL TITLU DE CAMPION NAȚIONAL LA NATAȚIE» (pînă în 1930 toate titlurile de campion național fuseseră deținute, la natație, de către spor-

nu se mai contenea cu laudele. Așa am aflat și eu cine sînt...

Imediat după campionat mi-am reluat programul zilnic de antrenament cu aceeași frecvență și în același tempou amețitor. Și pregătirile nu le-am slăbit timp de 23 de ani, vreme cît titlul de campion național, la sărituri, mi-a aparținut. Intenționam să rotunjesc suma titlurilor de campion pînă la valoarea lui 25. O întîmplare, petrecută la Sibiu, m-a determinat însă să-mi abandonez planul. În vara anului 1953, campionatele republicane de natație au fost programate la Sibiu. Ca de obicei eram bine pregătit și m-am prezentat la întreceri fără emoții. Și într-adevăr am învins din nou. Eram în tribună cînd, crainicul campionatului anunța prin megafoane: «*Campion republican la proba de sărituri, pe anul 1953, Alexandru Lascu*». Aplauze, dar... și o voce din imediata mea apropiere: «*Iar bătrînul ăsta, pînă cînd?*» În fond, spectatorul cu intervenția de mai sus avea dreptate. *Pînă cînd?* Și chiar atunci, pe loc, m-am decis: «*Lascule mai lasă-i și pe alții...*» Așa am abandonat activitatea competițională. O activitate pentru care am muncit ani în șir, fără preget, de dragul natației, al săriturilor, cu satisfacția a peste 30 de întîlniri internaționale cîștigate, cu un titlu de campion balcanic, cucerit în 1946, la Split, în Iugoslavia, și cu cele 23 de titluri de campion național, de care am amintit.

Deseori mă întreabă copiii cum am reușit să realizez acest adevărat tur de forță. Răspunsul dat este invariabil, pentru că el constituie o realitate, prin MUNCĂ. O muncă izvorîtă din dragostea mare față de sportul pe care îl practici. Niciodată nu m-am considerat atotștiutor. Continuu eram avid să învăț. Atunci cînd la un film, la jurnalul de actualități, erau prezentate și cîteva secvențe de la un concurs de sărituri mă duceam să văd jurnalul respectiv atît timp cît era ținut pe afiș. De aici puțin, de dincolo puțin și bagajul meu de cunoștințe s-a mărit. De la un astfel de jurnal am luat cunoștință despre săriturile comice. Mi-au plăcut și am început să le practic și eu. «Măturătoarea», «începătorul», «Napoleon», «săritura cîinelui» — sînt doar o parte din bogatul repertoriu care, la demonstrații, făcea deliciul copiilor și stîrnea rîsul și ropotele de aplauze ale spectatorilor. Mi-aduc aminte cum, după fiecare demonstrație, mă înconjurau copiii și se țineau de mine scai cu rugămintea să-l mai repet o dată pe «Napoleon», să reiau «măturătoarea»... De cele mai multe ori le satisfăceam plăcerea. Plăcerea era doar și a mea. Și acum să nu vă închipuiți că aceste sărituri erau pentru mine un simplu divertisment. Pentru fiecare «figură», în parte, făceam studii de ore și zile în șir. Săriturile comice sînt o artă. Afirm aceasta cu toată convingerea, întrucît, pentru buna lor reușită, ca gest, mimică, costumație am apelat la serviciile unor actori, prieteni de-ai mei, în fața cărora am făcut zeci de repetiții. Și aici, deci, succesul l-am obținut tot prin muncă.

•

Întrerupem la acest punct șirul instructivei povestiri a maestrului sportului Alexandru Lascu. Amintirile, atît de dragi lui, și le-a depănat, la rugămintea noastră, într-un loc puțin obișnuit unor confidențe. Stînd sus, la postul lui preferat de observație, pe platforma de sărituri de la «Tineretului». «De aici — ne spune Lascu — pot îmbrățișa dintr-o singură privire toată activitatea ștrandului, iar cînd este vorba de înot îmi place să văd totul...»

G. ȘTEFĂNESCU





Sus, o săritură comică — «măturătoarea». Jos, o fotografie istorică 1938 — sare Alexan-

COPERTA NOASTRĂ



Între 25—27 august la Duisburg, caiaciștii și canoiștii noștri vor da bătălia pentru supremația continentală. În imaginea noastră un aspect din timpul pregătirilor. Le dorim reprezentanților noștri noi și mari succese!

Vi-i prezentăm, totodată, pe tinerii caiaciști, campioni europeni pe anul 1967 (de sus în jos): Roco Rujan, Eugen Botez, Nicolae Schmul, Petre Graciov, Marin Stoica, Maria Lovin și Harpena Evdochimov.

Michel Jazy
Pista RECORDURILOR
(III)

...Călătoria Paris — Melbourne în anul 1956 se anunța ca o expediție pasionantă. La cei 20 de ani ai mei, mă puteam mîndri cu o singură performanță: cîștigarea titlului de campion al Franței la 1 500 m cu 3:49,8, învingîndu-l pe rivalul meu Michel Bernard.

În timpul călătoriei spre Țara Cangurului am dormit mult. Mă trezea doar șocul roților la impactul cu solul în repetatele escale. Nu știam unde mă aflu, nici ce oră e, dacă e zi sau noapte. Timpul dispăruse. Rămînea doar suspendarea în spațiu. În clipele de trezire, Alain Mimoun, care mă luase sub aripa sa, îmi vorbea. Respectul meu pentru Mimoun era nemăsurat. Alain era pentru mine un fel de supraom. În echipă toată lumea îi zicea «Bătrînul». Eu încă nu îndrăzneam. El avea atunci 36 de ani. Titlurile sale sportive, aureola de legendă ce-l înconjura mă intimidau. Privirea sa, arzătoare cînd vorbea de curse atletice, mă străbătea ca o suliță de lumină. La Los Angeles am făcut o escală de 48 de ore și Mimoun m-a invitat să împart cu el camera în giganticul hotel unde eram găzduiți. Desfăcînd geamantanul mi-am aranjat lucrurile ca totdeauna, cu multă grijă. «Bătrînul», așezat pe marginea patului, mă privea în tăcere. Simțeam așa o stinjeneală. Am vrut să fluier, să fredonez ceva, pentru a-mi risipi tulburarea, dar nici un sunet nu ieși de pe buzele mele. Cînd în geamantan nu mai rămăsese nici un lucru, se auzi atunci vocea «Bătrînului», vocea sa curioasă, repezită și subțire:

— *Bine! Bravo, puștiule! Tu ești îngrijit. E un lucru important să fii disciplinat. Spune-mi cîte perechi de «cuie» ai luat cu tine?*

I-am răspuns cu mîndrie:

— Două perechi. Unele lungi pentru ploaie, altele scurte pentru pistă uscată.

— *Ia, arată-mi-le!*

Mă apropiai și-i întinsei două perechi de pantofi albi. Îi privi cu atenție.

— *Cei cu cuie lungi sînt noi!*

— Da, — recunoscui eu. — Îi voi pune cînd voi alerga seriile de 1 500 m, dacă nu va fi frumos.

Ridică privirea și se uită mustrător la mine:

— *Ești nebun, copile? Vrei să alergi cu pantofi noi în competiție? Să faci bine și să începi să-i rodezi cum ajungem. Pantofii de cursă trebuie să fie perfecți. Nici să nu-i simți în picioare. Și pe urmă să schimbi șireturile. Șireturile vîndute odată cu pantofii nu fac doi bani. Îți voi da eu șireturi din cele care am luat și pentru mine. Și să cauți niște dopuri în care să înfigi cuiele pentru a-ți feri lucrurile și miinile cînd vei căuta ceva în sacul de sport.*

— Am înțeles.

— *Trebuie să fii atent și meticulos. Astăzi cursele se cîștigă sau se pierd dintr-o nimica. Să nu lași nici cel mai mic amănunt în voia hazardului. Ia, privește!*

Și Mimoun deschise o valijoară. Înăuntru se găseau vreo opt perechi de pantofi pentru maraton, o duzină de perechi de galenți, mai multe slipuri de forme diferite, maiouri, bluze, halate cu răscroieli diferite și cîteva basmale de pînză albă.

— *Privește bine! Vezi? Am aici pantofi de tot felul, diferiți ca formă și greutate, din materiale diferite, cu tălpi diverse, treninguri și slipuri pentru toate temperaturile. Nimic din ceea ce vezi nu e nou. Le-am purtat la diferite competiții. Cu două ore înainte de startul probei de maraton, voi alege de aici exact ceea ce va fi nevoie, în funcție de starea vremii. Dacă nu voi cîștiga maratonul, de vină vor fi doar neputincioasele mele picioare. M-am antrenat cum n-a făcut-o nimeni altul, am urmat un regim alimentar foarte strict. În sfîrșit, am respectat toate regulile. Corpul meu va fi gata de luptă, spiritul de asemenea. Și, acum, hai, la culcare. Mîine dimineață te voi deștepta la ora 5,30. Noapte bună!*

Eu nu îndrăzneam să mă urc în patul meu de teamă să nu-l deranjez pe «unchiaș». Eram buimăcit, dar și plin de admirație. Obosit de călătorie, am adormit însă repede, nu însă înainte de a mă gîndi: de ce oare va trebui să fiu sculat a doua zi la ora 5,30?

Cînd Mimoun mă trezi, tocmai visam că joc fotbal cu copiii. Privii ceasul. Era 5,29.

— *Nu e bine să dormi cu ceasul la mînă,* — se auzi o voce subțire, — *asta împiedică circulația sîngelui.*

Începea instrucția. «Bătrînul», în halat, era îmbăiat și ras proaspăt.

— *Hai, iute, fă-ți toaleta,* — spuse el, — *pune-ți un trening și pantofii de antrenament. Grăbește-te!*

— Unde mergem, domnule Mimoun? — îndrăznii eu să întreb.

— *Să ne atrenăm.*

— Bine, dar după cîte știu nu sîntem la Melbourne!

Se întoarse, privindu-mă furios, cu ochii săi de tăciune și mustața zbîrlită, agresivă. Nu voi uita niciodată privirea aceea. Mă apucă de gulerul treningului și, trăgîndu-mă spre el, îmi spuse:

— *Ascultă, măi, băiețaș! Știi ce ești tu? Un internațional. Știi ce e un alergător internațional? Ce sînt întrebările astea stupide? N-ai aflat că antrenamentul trebuie să fie zilnic? Cu orice preț, orice s-ar întîmpla și oriunde te-ai afla, tu trebuie să alergi în fiecare zi. Dacă întrerupi antrenamentul 24 de ore vei pierde în realitate 3—4 zile. Dacă vrei să fii altceva decît un «papițoi», e nevoie să te antrenezi în fiecare zi. Nu uita niciodată această regulă. Și, acum, haidem!*

Îndrăznii totuși să-l întreb:

— Unde mergem, nene? Să ne antrenăm?

Răspunse bombănind:

— *Cel mai apropiat stadion se află la opt kilometri de aici. Greu de ajuns pînă acolo. Ne vom antrena deci aici.*

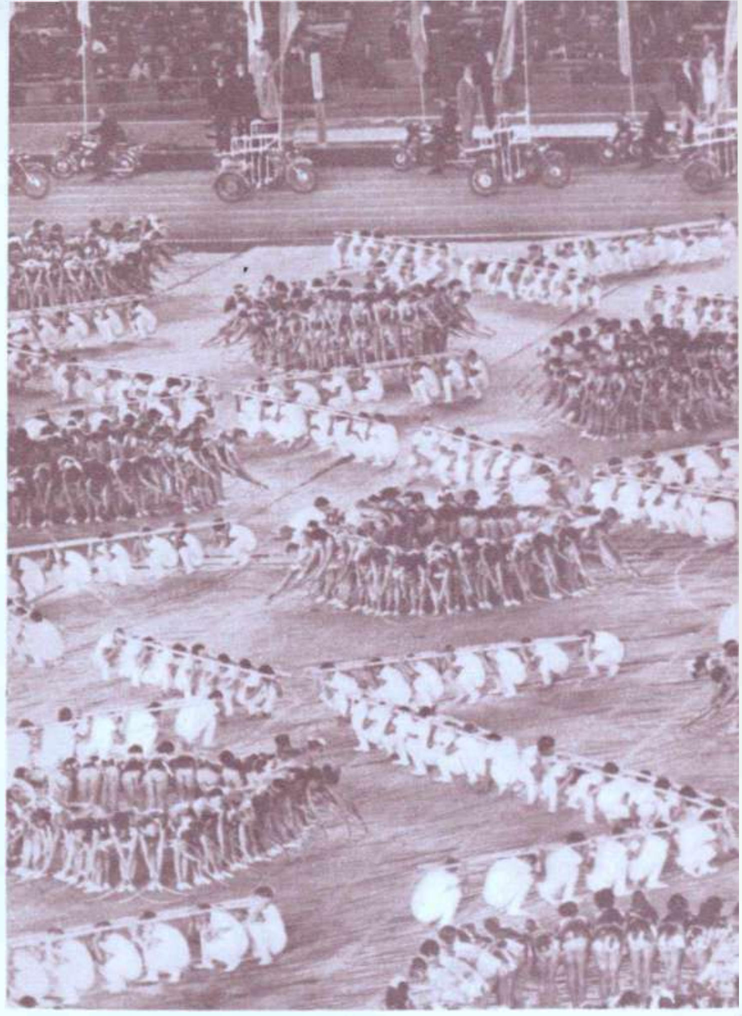
— Cum, aici?

— *Sigur. În hotel, pe culoarele lui, pe scări. N-ai văzut că sînt covoare peste tot? În orice caz nu vom risca o tendinită.*

Înainte de a fi înțeles bine, îmi și potrivisem pasul și urmam făptura sa subțire, puțin înclinată spre stînga, alergînd cu pași mărunți. Sub privirile stupefiate ale personalului și ale clienților hotelului, într-o oră am înghițit vreo 12 kilometri, colindînd culoarele, urcînd și coborînd scările. În ziua aceea am înțeles ce exigențe se impun celui ce vrea să devină campion: perseverență, migală, voință nestrămutată. Niciodată nu am uitat lecția lui Mimoun. Niciodată. Și îi sînt recunoscător.

Adaptare de ILIE GOGA

(Continuare în numărul următor)



SPARTACHIADA în 30 de rînduri

Despre finalele Spartachiadei popoarelor din U.R.S.S. se poate scrie (și se va scrie, de bună seamă) o carte. Dar cum la întoarcerea mea de la Moscova revista era gata pentru tipar, secretarul de redacție — în general de neînduplecat — mi-a acordat, prin excepție, o filă de manuscris. Nici un cuvînt mai mult! Așadar, în 30 de rînduri despre Spartachiadă.

Începînd cu... începutul să subliniez fastuoasa deschidere a marii competiții, la reușita căreia și-au dat contribuția nu mai puțin de 30 000 de sportivi. «Repriza» Institutelor de cultură fizică a adus pe stadion 2 500 de gimnaști. Nici unul cu calificarea mai jos de aceea a primei categorii!

Pe plan pur sportiv întrecerile au suscitat un viu interes nu numai prin valoarea lor, dar și prin miza pusă în joc. Să nu uităm că Spartachiada a constituit un prim talon cîștigat în drumul spre Mexico. Și astfel, dorința de afirmare și elanul tineresc au răsturnat multe ierarhii, învolburînd apele, aparent liniștite, ale valorilor dinainte stabilite. Toți campionii mondiali de scrimă, spre pildă, au trebuit să se mulțumească la Moscova cu locul III, care, în asemenea condiții, nu apare modest. Un junior din Chișinău, Procopeț, al cărui nume nu spunea nimic pînă ieri, alaltăieri, a provocat «furtuni» pe lacul Himki, cîștigînd ambele probe de canoe: 1 000 și 10 000 metri. Echipa Ucrainei a ținut să reabiliteze noțiunea de volei constructiv, învingînd prin ingeniozitate și șiretenie formidabila forță de șut a moscoviților. Iar selecționata de baschet a aceleeași republici a demonstrat că acest sport a încetat să mai fie un apanaj al uriașilor.



Cele peste 500 de kilograme în limitele categoriei semigrea la haltere (Ian Talts) se înscriu, de asemenea, în rîndul performanțelor care fac ca această Spartachiadă să rămînă memorabilă. N-a rămas dator admiratorilor săi nici «colosul» din Zaporoje, cazacul Jabotinski (în fotografia noastră), care a aruncat 219 kg (record mondial) cu zîmbetul pe buze!

Ar fi încă multe de spus dar cele 30 de rînduri s-au terminat...

Valeriu CHIOSE

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.
Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. BANETTI.


SPORT